XXIII. évfolyam 6. szám

Ára: 1 forint

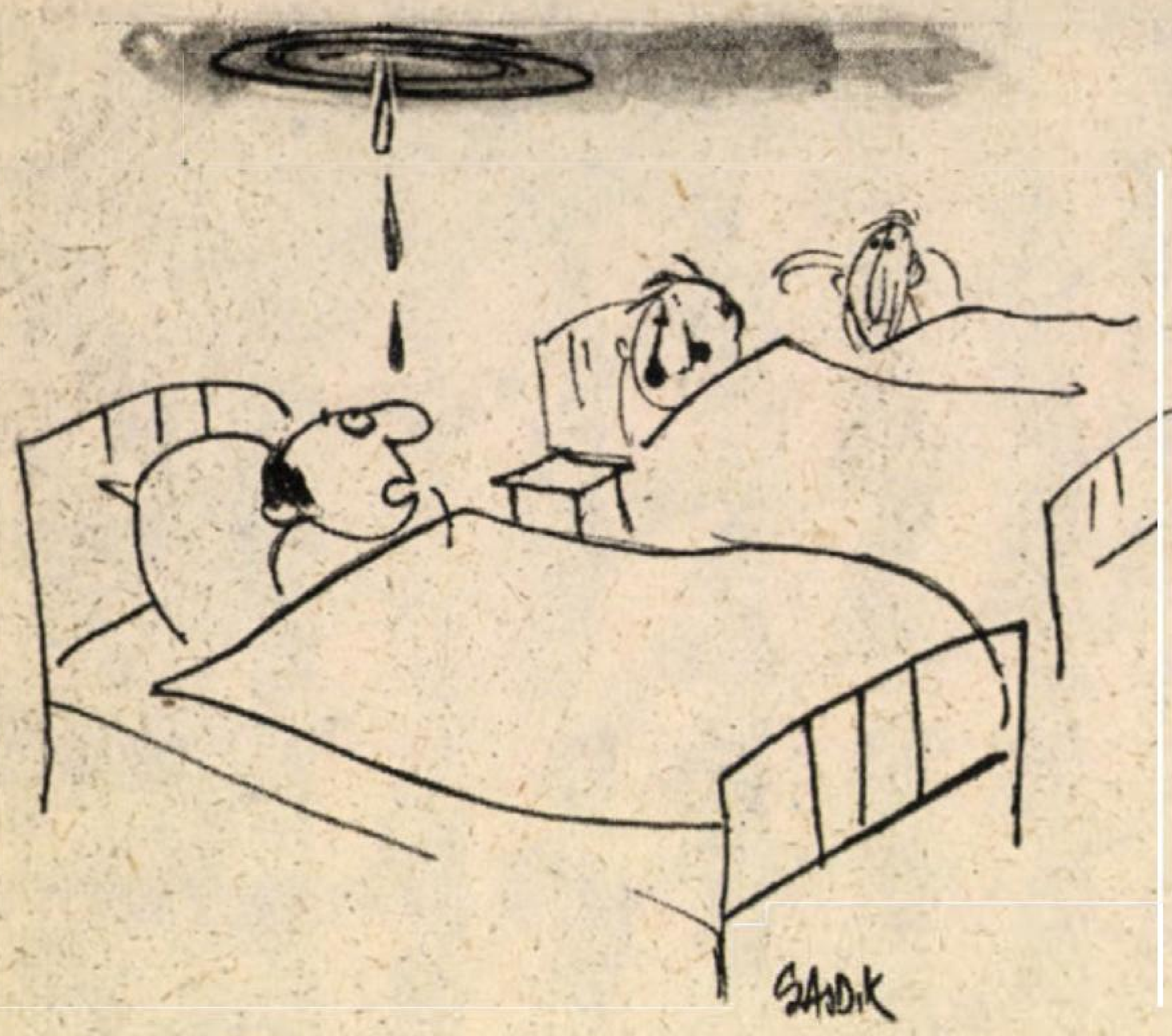
1967. február 9

— Sajnos, nem tudjuk megtalálni a felelősöket, legjobb, ha lezárjuk az ügyet!

Balázs-Piri Balázs rajza

Gyógyfürdő

– Ez már a terápia, vagy csak beázás?

Karrier

– Az én kislányom üti a gongot a vetélkedőn! ...

Pesti tudósítónktól

Egyik barátom érdekesen határozta meg a tévé jelentőségét:

— Tudod, a tévében az ember megnézheti mindazokat a filmeket, amelyeket nem akar megnézni.

*

Kiváló színészünk a „Kedves lemezeim" című rádióműsorban szerepelt legutóbb, s egy sereg szép lemez bizonyította választékos zenei igényét. Az utolsó szám viszont a saját hangját megörökítő lemez volt. Ennél világosabban alig lehetett volna rámutatni arra, hogy az embernek ki a legkedvesebb.

*

„A Természettudományi Lexikonban természetesen benne van..." — ezt a hirdetést olvashatja az ember villamoson, autóbuszon, trolin. Valóban így van. A napokban aranyos nénikék üldögéltek nálunk, és Sári néni kötögetés közben megjegyezte, hogy az Izoxazol egy olyan heterociklusos vegyület, amelynek négytagú molekulája két heteroatomot tartalmaz. Juliska néni viszont szenvedélyesen bizonygatta, hogy nem négy-, hanem öttagú molekuláról van szó. Már majdnem hajbakaptak, amikor előrántottam a Természettudományi Lexikont, s kiderült, hogy Juliska néninek volt igaza. Megnyugodva kötöttek tovább.

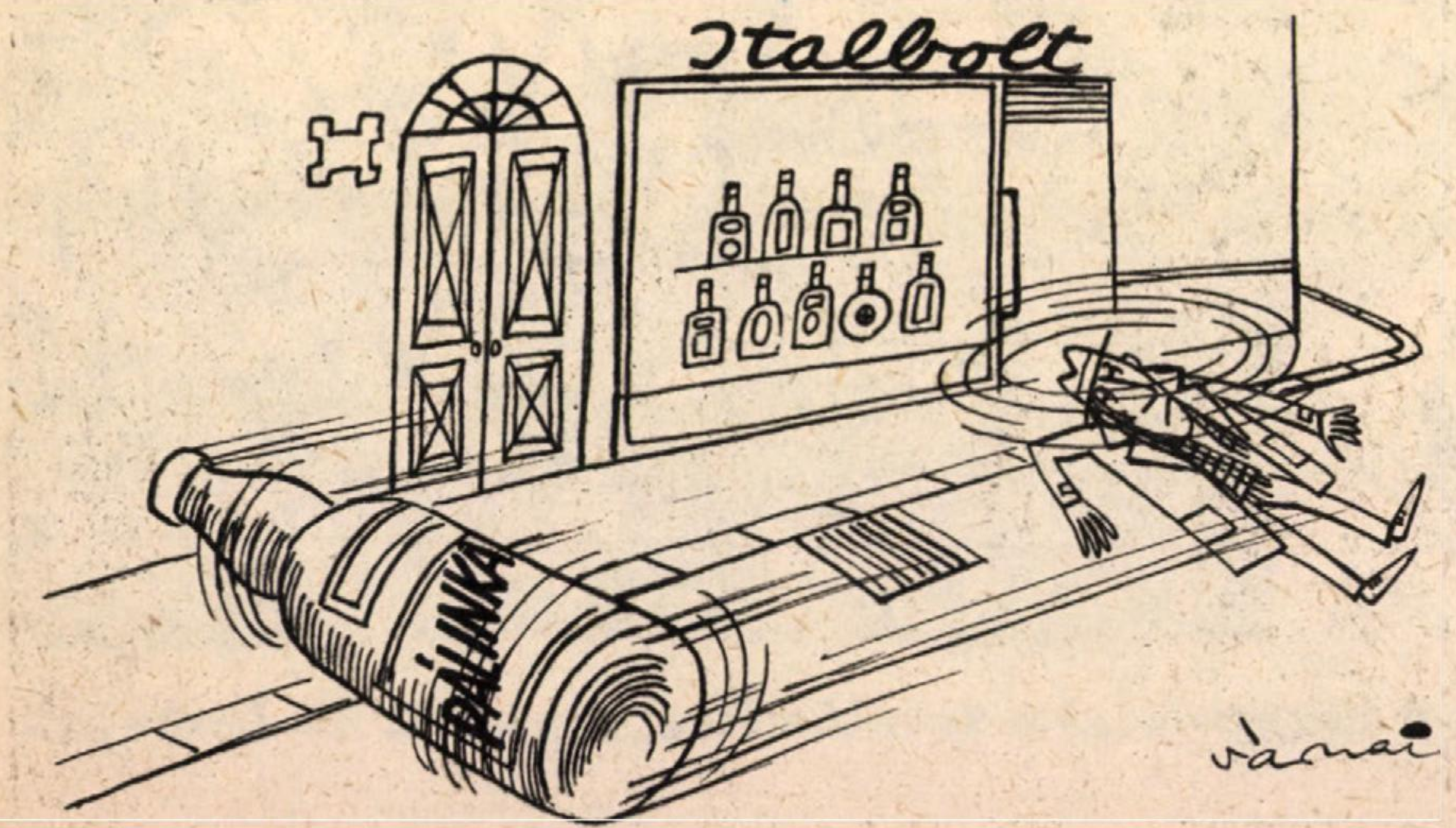
*

Már készülünk a nyárra, s dolgozó népünk tudomásul vehette, hogy ezen a nyáron nem lesz hiány műbőr-bikiniből. Most már csak az a kérdés, hogyan fest a műbőr valódi bőrön.

f. l.

Cserbenhagyta áldozatát

Várnai György rajza

Rejtelmes rabság

A kórt, amelyről alább szólok,
nem boncolták még a tudósok,
mert olyan új, hisz semmi kétség,
tíz év előtt sem ismerték még.
Nem halálos, de lassú méreg,
áldozatai ifjak, vének,
nem is ijeszt meg, orvul támad
sötét sarkából a szobának,
hol árnyak ingnak, mint lidércek,
és élményt, gyönyört, kéjt ígérnek.

Egy férfi sírja félig holtan:
– Munkában élenjáró voltam,
de egy nap, sok víg dal között,
a kór házamba költözött!
Aztán csak mindig rágondoltam,
a dolgomat elhanyagoltam,
folyton csak otthon vágytam ülni,
figyelve, némán elterülni,
mint csacska képek balga őre,
nem jártam többé levegőre,
a vállamra ült, mint az átok,
nem kellettek a jóbarátok,
virrasztottam fél éjszakákon
és munka közben jött az álom,
családom is bomolni kezdett...
S egy kis állásba áthelyeztek.

Egy ifjú mondja: – Jaj nekem!
Volt egy szép, szőke kedvesem,
apámnál, anyámnál lakom,
de mindig várt rám angyalom.
Már terveztük az esküvőt,
ám aztán ... nem néztem időt,
csak figyeltem, hogy ki mit dúdol,
elkéstem minden randevúról,
e szörnyű kór úgy elkapott,
hogy szép kedvesem elhagyott!

És jöhet nyár, ősz, tél, tavasz,
így bővül egyre a panasz,
mindenki szidja és imádja,
míg arca sápadt, feje kába,
mert ő a lágyak gyáva vágya...
Járvány ez! Kézről kézre adják!...
A kórság neve: Tévé-rabság,
mely fogva tart, prédára lesve,
és megcsal majdnem minden este.

Lovászy Márton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉNYELMES?

Érdeklődéssel nézegetem az elektromos háztartási készülékeket népszerűsítő plakátsorozatot. Bájos nő villanytűzhellyel, bájos nő mosógéppel, bájos nő hűtőszekrénnyel stb.

Két évvel ezelőtt — amíg magam nem voltam egy 120 literes Lehel hűtőszekrény boldog tulajdonosa — még közömbösen szemléltem volna a boldog háziasszony megelégedett mosolyát a képen, amint a nyitott hűtőszekrényre mutat.

Sajnos, ma már kénytelen vagyok a plakáthoz némi kiegészítő szöveget javasolni. Ilyenformán:

Kényelmes — lenne, ha akár csak a legapróbb tojások is beleférnének az ajtóra szerelt tojástartóba (úgy, mint a képen), de nem férnek!

Kényelmes — lenne, ha a Keravill üzletben, ahol a hűtőszekrényt vettem, nem figyelmeztettek volna arra, hogy az ajtóra szerelt üvegtartóba folyadékkal teli üveget ne próbáljak tenni, mert az ajtó „megereszkedik". (Üres üveg hűtésére egy háztartásban a lehető legritkábban kerül sor.) Egyébként a képen szereplő tejesüveg még üresen sem fér el az üvegtartóban!

Révész Gáborné
tanár
Bp., II., Szász Károly u. 2.

Nehéz bejutni . . .

Erdei Sándor rajza

– Sajnos, ezzel sem megy! Franciakulcs kellene! . . .

ÉLETELV

Először azt hittem, hogy káprázik a szemem, amikor a puhán fékező Opel volánja mögött az ő szögletes kobakját pillantottam meg. Ez az elegáns, tekintélyes férfiú azonos lenne azzal a Framm Bélával, aki negyedszázada egy iskolába járt velem, akit „Fafejnek" csúfoltunk, és akkora autója sem volt, mint a kisujjam?!

Nem szaporítom a szót, tényleg ő volt, sőt, gyalogos létemre ő is felismert, összeölelkeztünk, betértünk a közeli presszóba.

— Hogyan csináltad ezt? — érdeklődtem mohón.

— Mit?

— Hát hogy ennyire feltörtél?

Elmosolyodott.

— Csodálkozol ugyebár, hiszen a suliban nem tündököltem túlságosan.

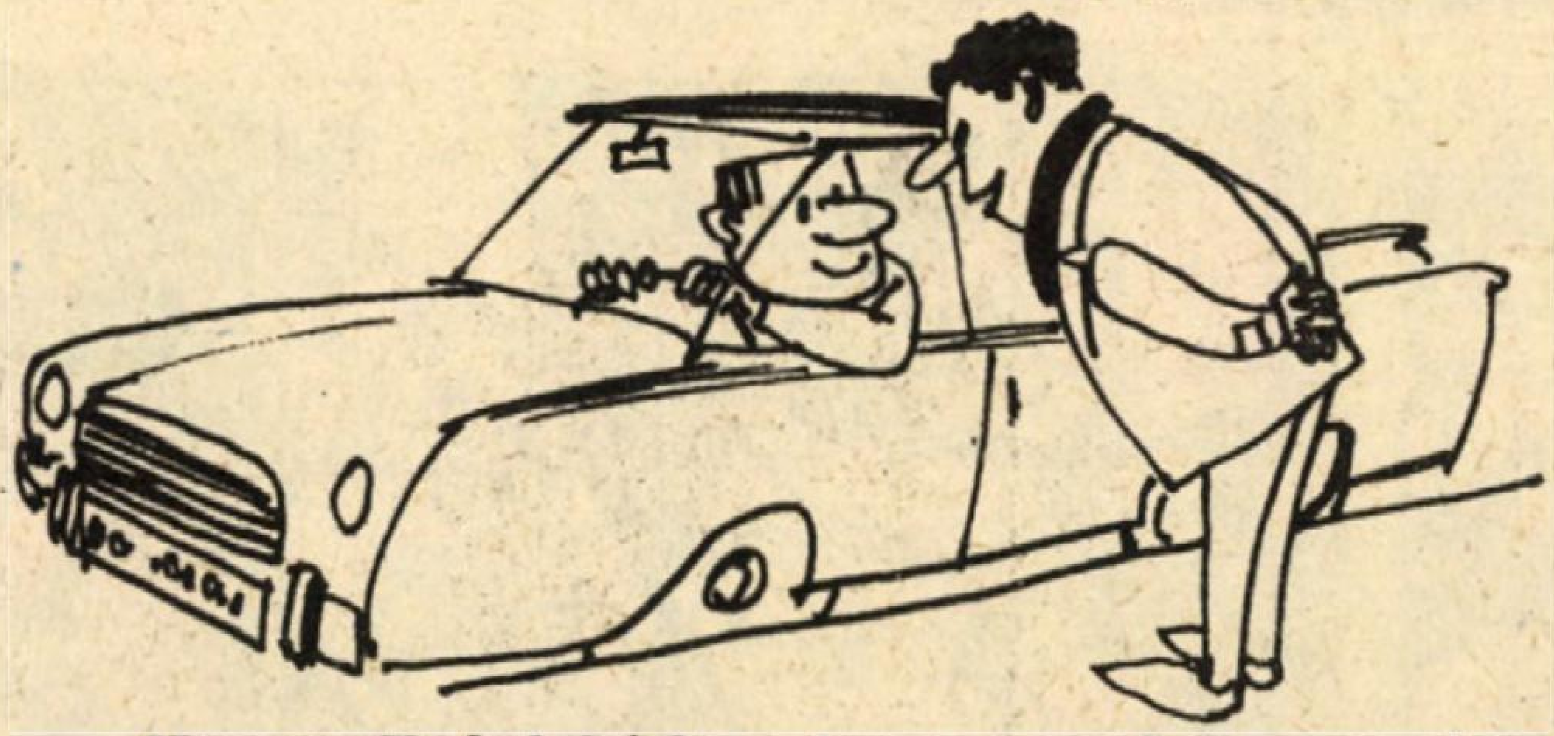
— Még enyhén sem.

— És a szorgalom mintaképéül sem én szolgáltam, igaz? Ne is tagadd!

— Nem is tagadom. De mi történt veled azóta? Napvilágra törtek rejtett képességeid? Megtaláltad azt a munkaterületet, ahol szabadon szárnyal alkotó fantáziád, szervező tehetséged? Vagy maszek lettél? Vagy . . .

— Ne találgass — szakított félbe —, a karrieremet kizárólag az életelvemnek köszönhetem.

— Kifejtenéd részletesebben?

— Hogyne. Tudod, bárhová vetett a sors, bármilyen munkakörbe, előttem csak egy cél lebegett mindig. Az, hogy nélkülözhetővé tegyem magamat.

— Nélkülözhetetlent akartál mondani, nem?

— Nem. Nélkülözhetőt akartam mondani, és azt is mondtam. Mindenütt csak arra törekedtem, hogy én legyek az az ötödik kerék, amelyik se nem szoroz, se nem oszt. Így aztán elég szépen boldogultam.

— Nem egészen értem.

— Pedig egyszerű. Mit tehet a vezetőség egy olyan dolgozóval, aki nem dolgozik, viszont sohasem késik, nem lop, nem csal, jó modorú, szerény, a munkateljesítménye pedig még szerényebb? Az első adandó alkalommal valami tanfolyamra küldik, mert az ő távollétét érzi meg legkevésbé a műhely, a hivatal. Minél jobban tudják nélkülözni, annál hosszabb tanfolyamra küldik. Meglehetősen vontatottan, de így végeztették el velem többek között a technikumot, aztán a főiskolát, később a mérnöktovábbképzőt.

— Jelenleg mit csinálsz?

— Minthogy több honi diplomát már nem tudtak szereztetni velem, most minisztériumi ösztöndíjjal valami speciális micsodát tanulmányozok két évig külföldön. Nem rossz buli. Hat hónapom van még hátra, a szabadságomat töltöm itthon.

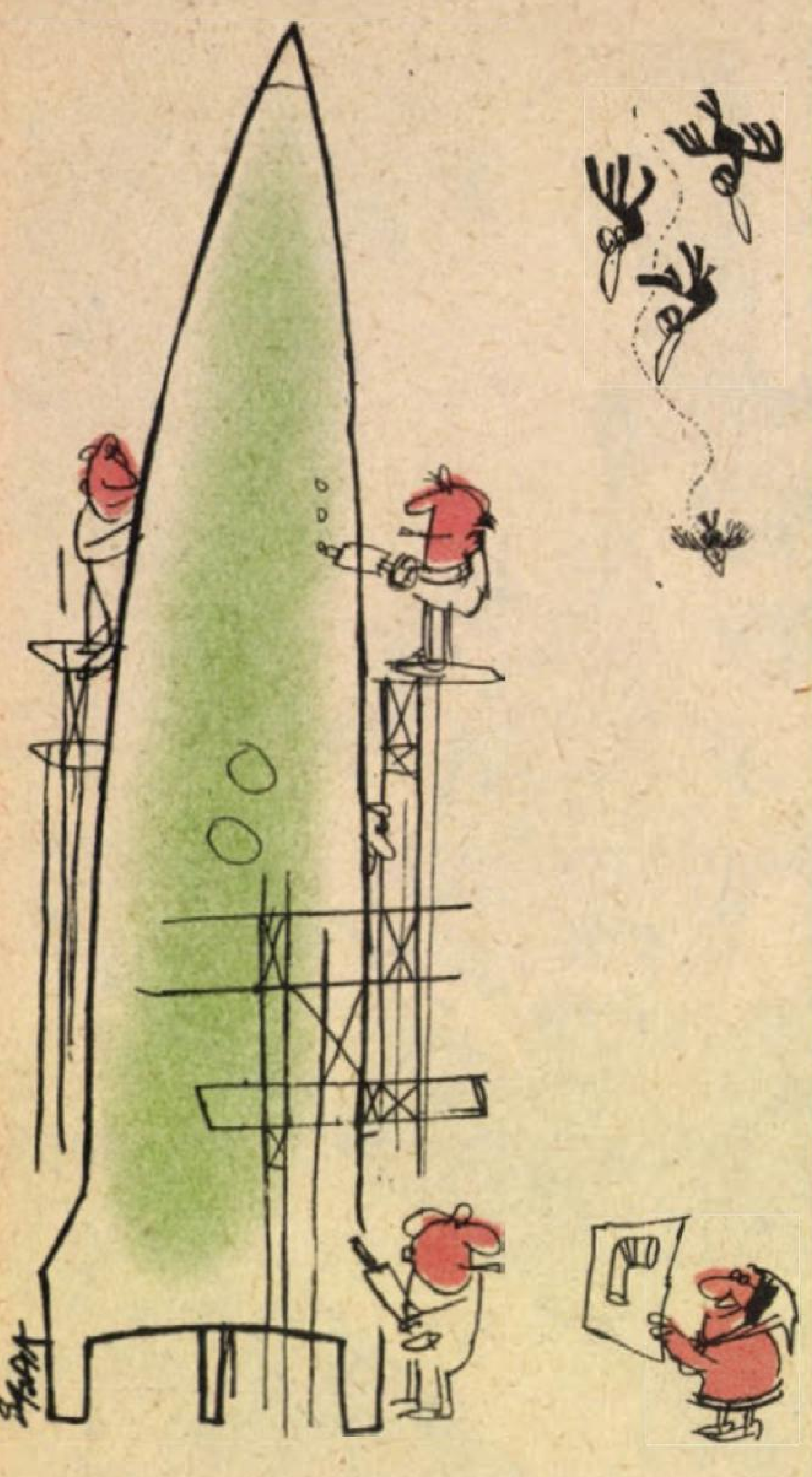
— És ha letelik ez a fél esztendő?

Eleddig derűs tekintete elkomorult.

— Bevallom, ez a probléma engem is aggaszt kicsit. Te mit gondolsz, lehet, hogy ebben az új gazdasági mechanizmusban tényleg nélkülözni tudják majd a nélkülözhetőket?!

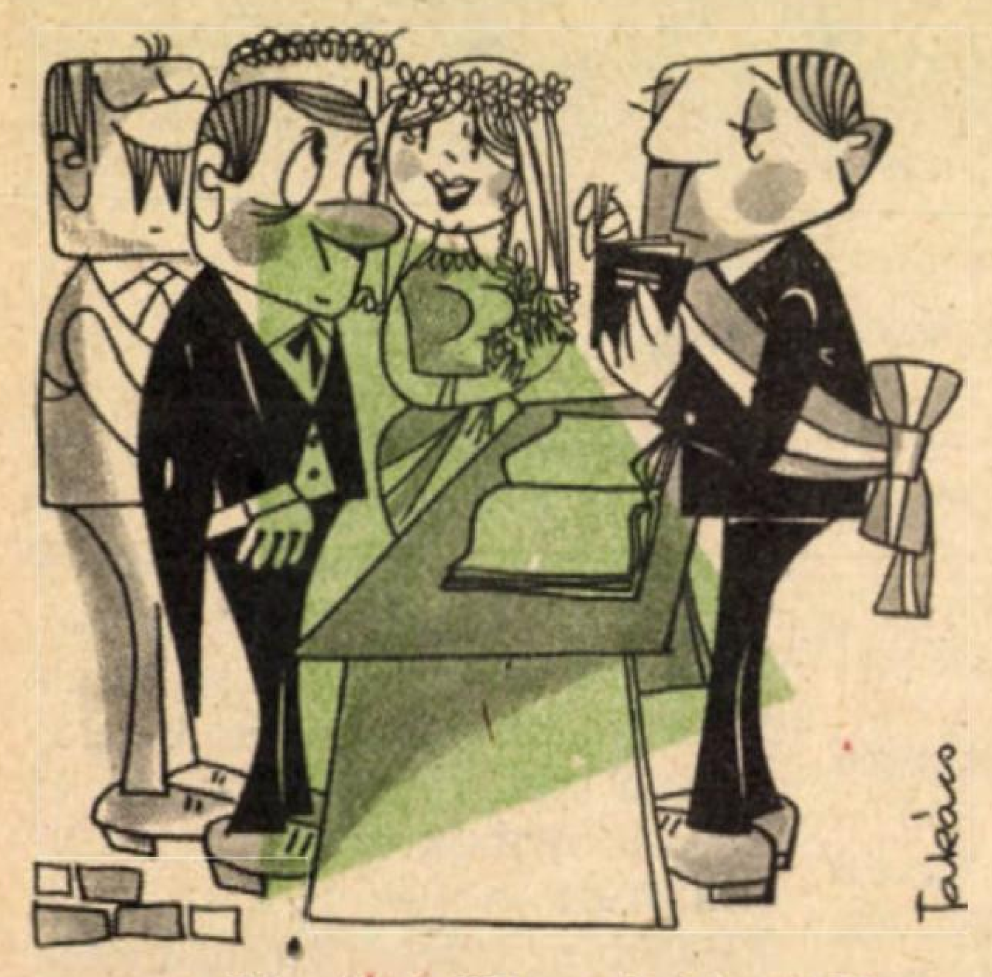
Kürti András

Hiánycikk

– Ha ezzel meglesznek, kedveskéim, csinálnának nekem egy könyökcsövet?

Gyors esküvő

– Jé, téged Tibornak hívnak?!

Csendestársak

A kis vendéglő alig volt nagyobb harminc négyzetméternél. Csupán néhány asztal fért el benne és legfeljebb két tucat ülővendég. Persze, elfért még benne a gebines, vagyis a főnök és fizető egy személyben; a söntésnél a csapos; a konyhában pedig egy talpraesett menyecske, a szakácsnő.

Kis üzlet, jó üzlet — tartja a régi szólás-mondás. Ilyen jó kis üzlet volt ez a gebines kisvendéglő, a két tucat ülővendéggel és a három vendéglátóipari dolgozóval. Azért volt jó üzlet ez a gebines üzlet, mert a két tucat ülővendég, negyed- vagy félóránként váltotta egymást, mivel az állóvendégnek is le kellett ülnie, hogy az üzlet valamiképp ne veszítsen kisvendéglői tekintélyéből, és ne süllyedjen le a talponálló szintjére.

Én magam is oda jártam, ebbe a kis gebines üzletbe, egy zónapörköltre, olykor délelőttönként, mert meg kell hagyni, kitűnően értette a dolgát a szakácsnő. Egyszer meg is mondtam a főnöknek, vagyis a gebinesnek, fizetés közben, hogy jó kis üzletet vezet, és jól vezeti.

— Agyon is dolgozzuk magunkat, kérem — panaszolta. — Nem csekélység egész nap talpalni.

— Maguknak is jár szabadság, majd pihennek akkor — vigasztaltam.

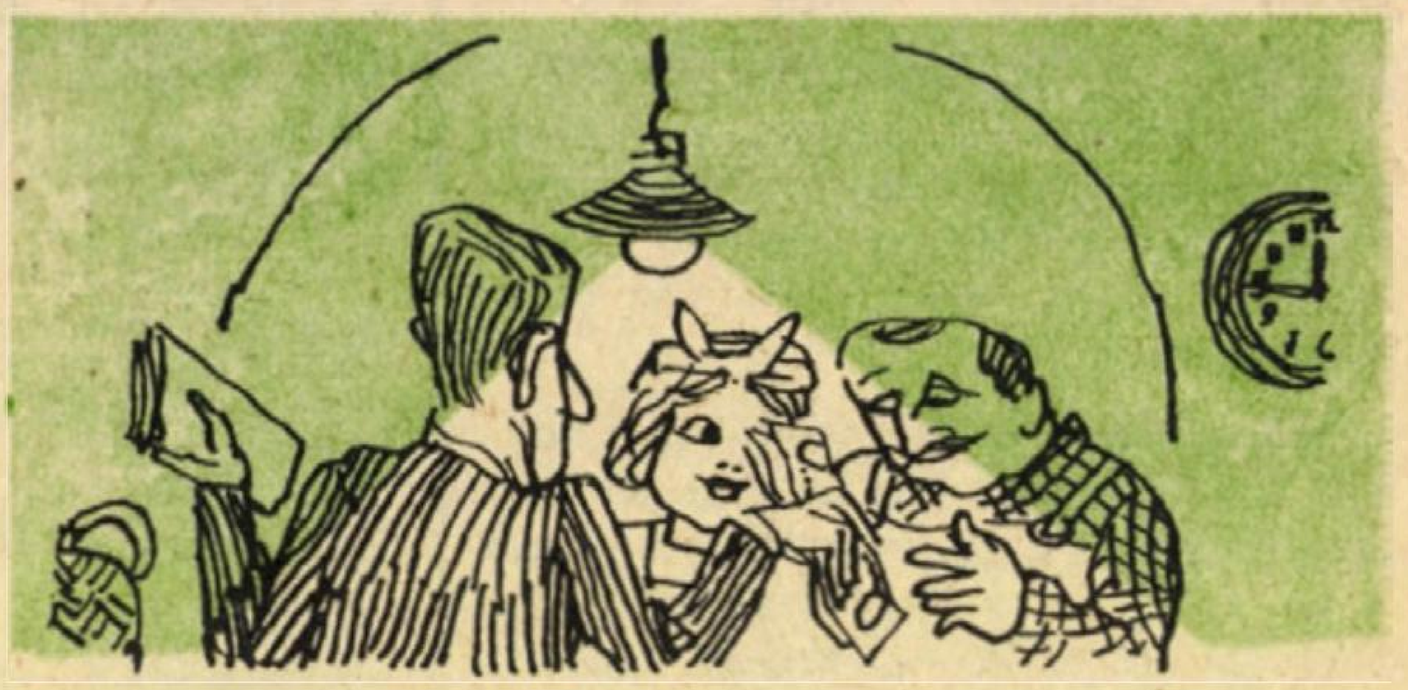
— Minden nyáron alig várom már, hogy mehessünk — mondta —, de a központ mindig nehezen küldi a váltást.

— Miért nem mennek maguk felváltva? Könnyebb lenne.

— Mi hárman csak együtt mehetünk, mert különben nagyon bonyolult az elszámolás. Ha idegen ember jön, csak összekeveredünk. Nem jó az! Mi hárman dolgozunk egész évben, dolgozzék másik három kolléga két hétig helyettünk. Mi nem vagyunk irigyek...

Nem sokkal ezután egy másik kartárs-fizető szolgált ki a kisvendéglőben. Másik csapos mérte a sört, és egy másik talpraesett menyecske főzött a konyhán. Az én gebineseim nem jöttek vissza, eltűntek mind a hárman. Lebuktak.

Az én gebineseim ugyanis a nagy forgalom, kicsiny haszon elvét vallották: a sok pohár sörből mindig egy kicsivel kevesebbet mértek, a borból is még egy kicsivel kevesebbet, az ételadagokból és minden másból, még annál is egy kicsivel kevesebbet tettek a kedves vendég elé, csak az áraknál számítottak valamivel többet, hogy az egyensúly helyreálljon.

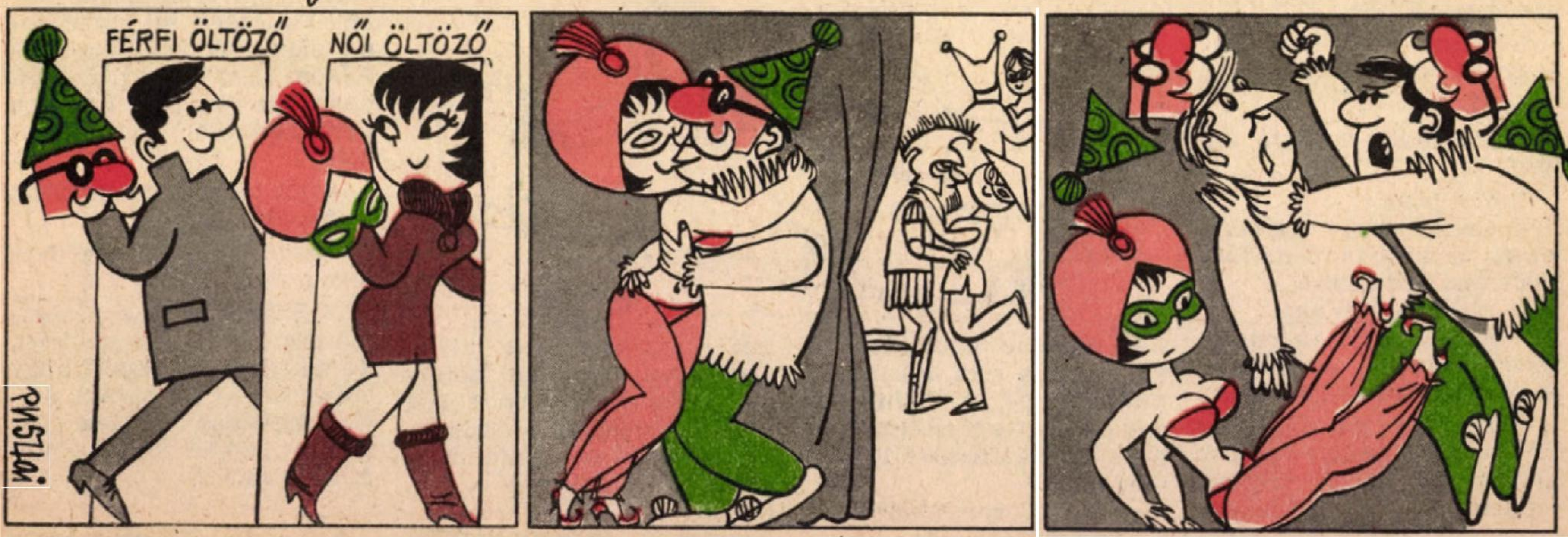
A sok kicsi sokra ment, de meg kell hagyni, vita sohasem volt közöttük, tisztességesen megosztoztak a többletbevételen: a gebines ötven százalékot tartott meg magának, a csaposnak és a szakácsnőnek, vagyis a két csendestársnak egyenként huszonöt százalékot juttatott. Ezért voltak ők csendestársak: hallgattak, mint a sír. Ezért mentek együtt szabadságra is: hogy valamiképp egyikük el ne árulja a másikat, hogy ki ne tudódjék a turpisság. Nagyon vigyáztak egymásra.

Nem is ezen buktak le, mert nálunk ilyesmin nem könnyű lebukni. Hanem a valután, amit adtak és vettek a kis gebines üzletben, amiből az a tanulság, hogy a gebines egyrészt ne képzelje magát a Magyar Nemzeti Banknak, másrészt elégedjék meg azzal, amit a saját szakmájában lopni tud.

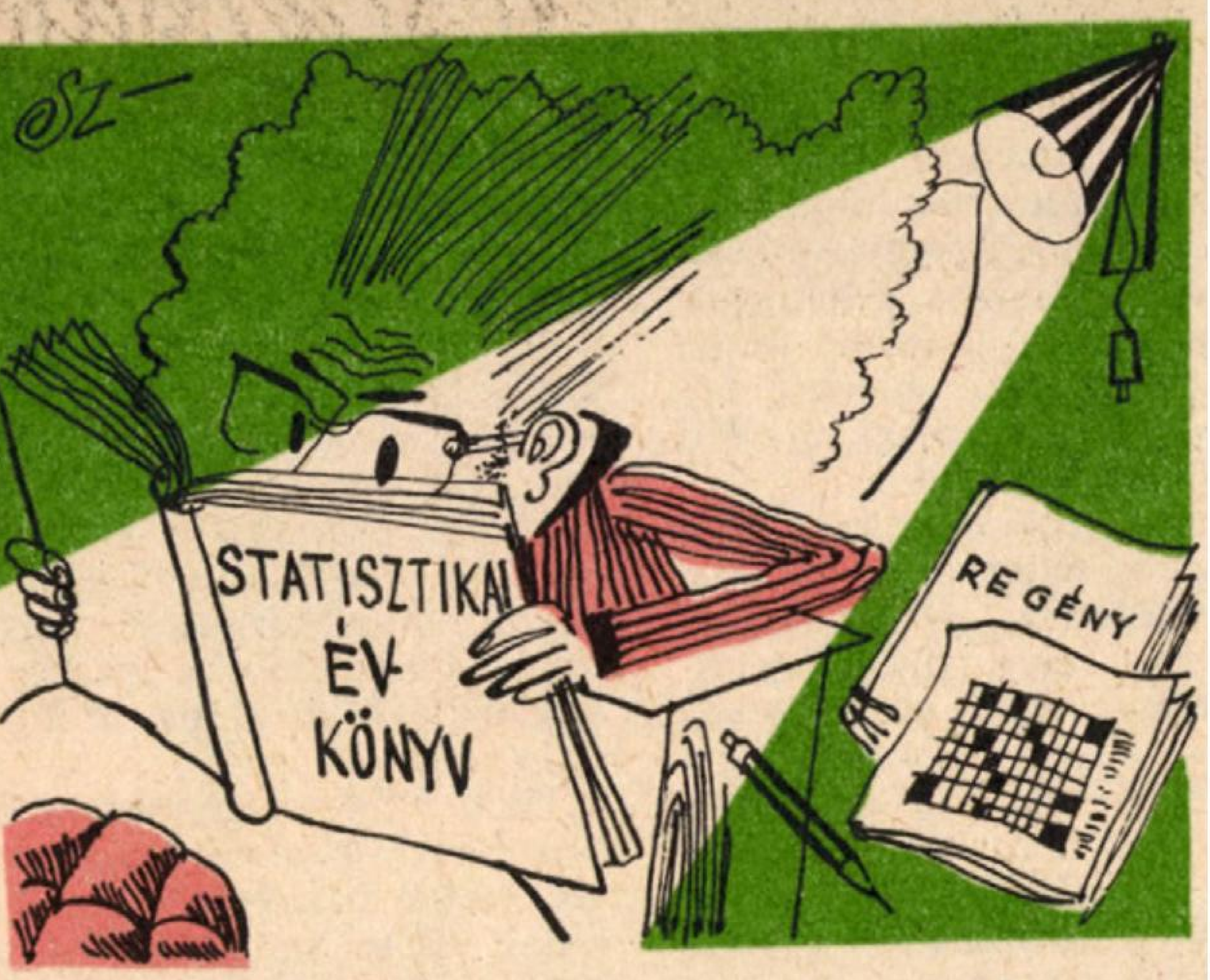
Földes György

JUCIKÁ-ék jelmezbálon

Pusztai Pál rajza

Izgalom és romantika

KUTYANYELV

Állandó aggodalomban élek, hogy mi mindenen múlhat az emberiség sorsa. Nemrégen például nem tudtam megszabadulni az alábbi rémes képzelődésemtől:

Alexander Fleming laboratóriumának ajtaja kivágódik, és Fleming viharzik ki az ajtón. Egy lábon szökdécsel, mint egy kisgyerek, a lépcső korlátján lecsúszik, és úgy fut az intézet folyosóján végig, miközben énekel és kiáltozik:

— Megvan! Megvan!

Majd befut a földszinti laboratóriumba, munkatársaihoz, és ujjongva újságolja: egy tenyészeten olyan mikroorganizmusokra talált, melyek elpusztították a társaságukban levő vírusokat!

Szóval, hogy megtalálta a penicillint.

Fleming pedig — most már munkatársainak a csapatával — fut ismét az emeletre, homlokán a győzelem fénye, az évtizedes kutatómunka diadala.

Egyenesen befut a laboratóriumba, és izgatottan körülnéz:

A laboratórium csak úgy fénylik a tisztaságtól!

A lombikok üresen, tisztán csillognak, a kémcsövek ragyognak. Fleming reszkető térdekkel siet az ablakhoz: a párkányra kitett tányérokhoz, a tenyészetekhez... uramisten!

A tányérok szépen elmosogatva, eltörölgetve, egymásra rakosgatva állnak. Az ajtóban pedig mosolygós arccal megjelenik a bejárónő vizesvederrel, és így szól:

— Ugye, szépen kitakarítottam! Hogy micsoda rendetlenséget hagyott a professzor úr! Még megpenészedett húslevest is öntöttem ki!

*

Nem bírom én sem tovább türtőztetni magamat, ámbár negyvenezer nyelvészt számoltam össze legutóbb is a Duna jegén. Nyelvészkedik a nemzet, könyvek fejtik meg a magyar szavak származását, viták folynak egy-egy szó eredetéről. Én sem maradhatok néma, íme, egy kis ízelítő, etimológiai kutatásaimból:

K é z i r a t. Világos, hogy az Osztrák—Magyar Monarchia szószüleménye. A kézirat a Kaiser — császár — szóra utal. Akinek a kéziratát elfogadták az Osztrák—Magyar Monarchiában, az császár volt a kollégák előtt.

F ú r n i, m e g f ú r n i. Kettős eredetét sejtem. Származhat a latin furor (annyi mint: harag, düh) szóból, mert aki fúr, az többnyire dühös. Másik eredetét a német Führer (vezető, főnök) szóból vezetem vissza, mert az ember legszívesebben a felettesét fúrja meg.

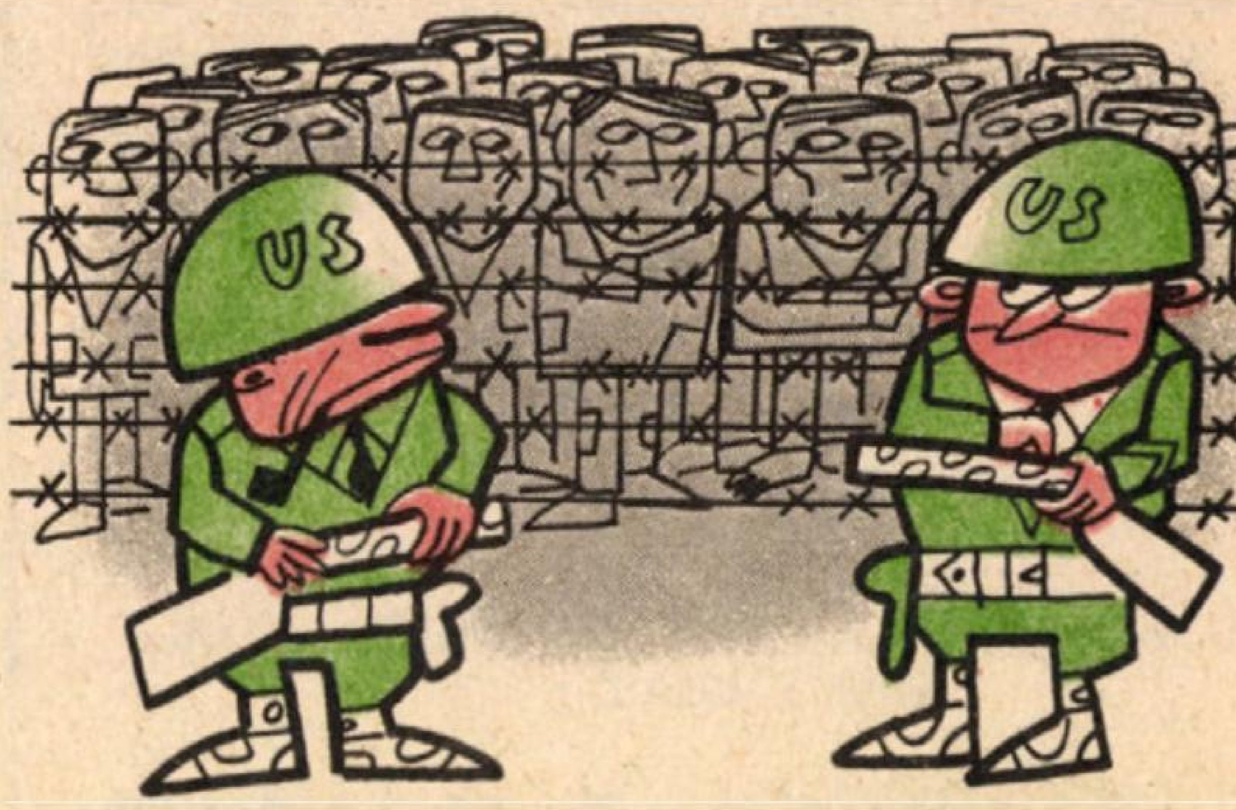
M e l l é k e s. A mellékes — mellékjövedelem — mai eredetű, valószínűleg a háború utáni orosz jövevényszó, és az orosz tej, moloko szócskából származik, miután a tej a mellből származik és a mellékes jövedelemre azt mondják még más kifejezéssel: a dolog jól tejelt.

További eredményeimet telefonhívásra szívesen ismertetem az érdeklődőkkel.

Somogyi Pál

Fülöp György rajzai

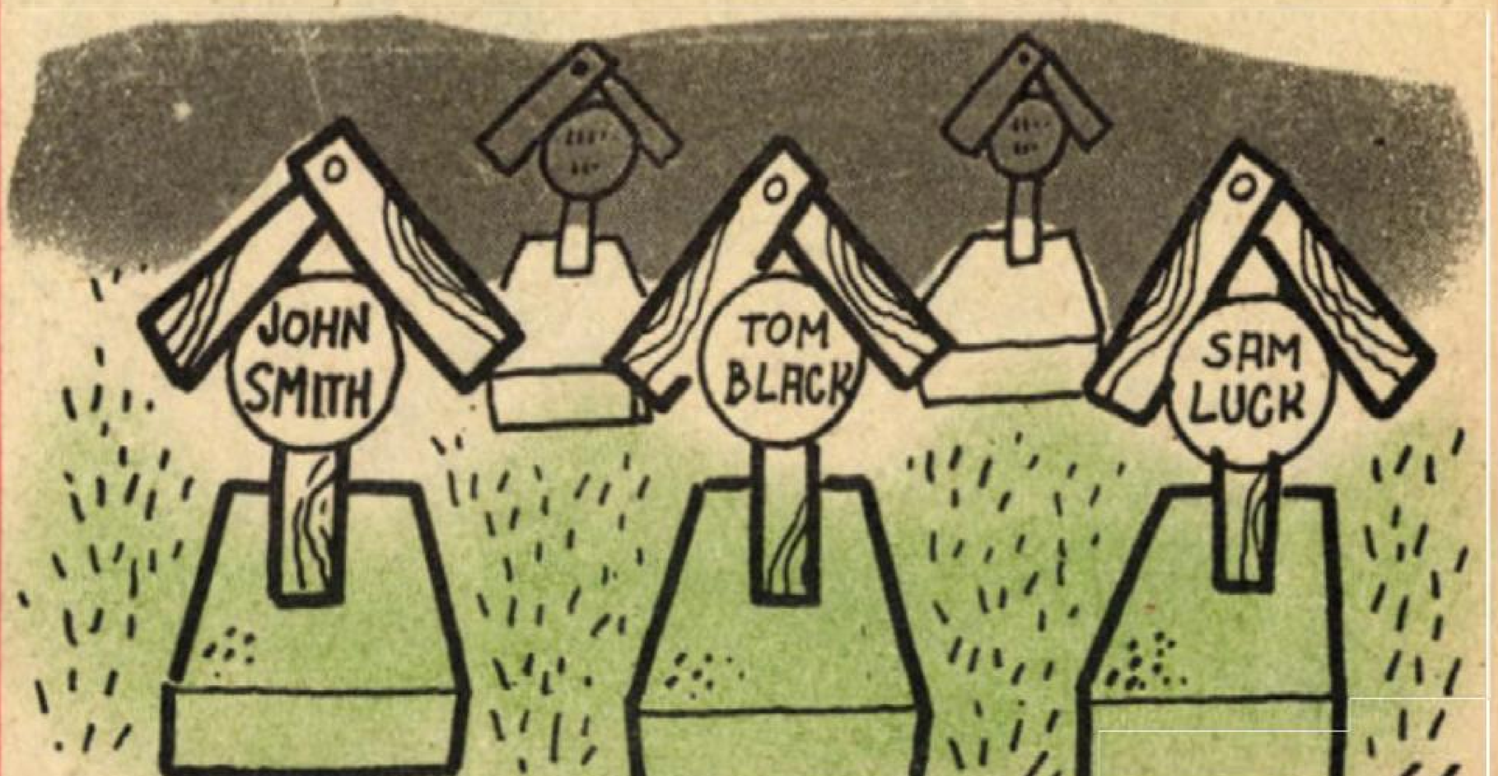
– Megvédjük a vietnamiakat a kommunista veszélytől.

– A vietnami nép mögöttünk áll!

– Nagy tisztogató akciók kezdődtek.

– Katonáink heves harcok után föld alatti állásokat foglaltak el.

KERESKEDELMI fejtvények

A különféle sajtóorgánumok hasábjain vészjóslóan elharapództak az utóbbi időben az olyan fajta hirdetések, amelyekben a mindenre elszánt reklám a békés kvíz álarcát ölti magára. A körmönfont fizetett közlemények álkulturális álversengésre csábítják a gyanútlan olvasót, aki sokszor a fél lexikont is átböngészi, amíg rájön, hogy kilóg a lóláb...

Mivel a Ludas Matyi sem akar lemaradni a világszínvonaltól, mi is meghirdetjük a magunk kis különbejáratú vetélkedőjét.

Íme:

MONSTRE HÁZTARTÁSI ZEBRA-POR PÁLYÁZAT

Ki tud válaszolni az alábbi három kérdésre? Kérjük aláhúzással megjelölni a helyes választ.

1. *Mire használják a HÁZTARTÁSI ZEBRA-POR-t?*

a) A kozmikus sugarak mérésére.

b) Ízületi bántalmak, valamint a légutak hurutos megbetegedései ellen.

c) Háztartási célokra.

2. *Hol lehet HÁZTARTÁSI ZEBRA-POR-t vásárolni?*

a) A Nemzeti Bankban.

b) Az eszkimó nagykövetségen.

c) A szaküzletekben.

3. *Mit fognak kisorsolni jutalmul a helyes megfejtők között?*

a) Kéjutazási utalványt Honoluluba és vissza.

b) Négyszoba-összkomfortos luxus öröklakást, beépített személygépkocsi-garázzsal.

c) Egy csomag originál HÁZTARTÁSI ZEBRA-POR-t.

Sok szerencsét kíván a nívós fejtöréshez.

Dalmáth Ferenc

Örzsébet LEVELE

Szilágyi Örzsébet, budapesti lakos, levelét megírta. Majd ezek után szerelmes könnyével is telesírta, jóllehet tudnia kellett volna, hogy a levél a feladó írásos közleményén kívül egyebet, így könnyet sem tartalmazhat, ellen esetben megportózzák.

A levelet fiának szánta Prága városába (Csehszlovák Szocialista Köztársaság), és az nagyon sürgős volt, mert örömhírt viszen. Minekutána annak rendje-módja szerint befejezte a mondandóját, elökereste a fekete viaszt, pecsétet nyomott a levélre, és a könyöklőn váró udvari háztartási alkalmazottak egyikével elküldte a postára.

A küldönc rövidesen visszatért, dolgavégezetlenül, és a következőket hozta gazdája tudomására:

1. A levélre pecsétet ütni, akár feketét, akár más színűt tilos.

2. Ama címzés, hogy „adassék a levél Hunyadi Mátyásnak", a legújabb rendelkezések értelmében teljességgel szabálytalan. A pontos cím: Hunyadi Mátyás, plusz város, kerület, utca, házszám, emelet, ajtó – a boríték jobb oldalára írandó; a feladó neve és címe a boríték bal alsó sarkában tüntetendő fel. Amenynyiben a feladónak az a kikötése, hogy a címzett „tulajdon kezébe, és senkinek se másnak" adassék a levél, akkor ajánlottan kell a küldeményt bérmentesíteni, ez esetben pedig a feladóvevény is gondosan kitöltendő.

Szilágyi Örzsébet módfelett kétségbeesett, hogy ily sok időt veszít, de mit volt, mit tenni, megcímezte – most már szabályosan – a második borítékot, ajakával megnyálazta, és lezárta. A boríték azonban a magyar ipar terméke lévén, semmiképpen sem akart megragadni. Örzsébet ekkor mindkét anyai tenyerével reánehezedett, de a kuperta csak nem engedelmeskedett. Sorra jöttek a rokonok és ismerősök, a Hunyadiak, Czilleiek, Újlakiak és Garák, még a nehézsúlyú Kinizsi Pál uram is megérkezett: egymás után rátelepedtek a levélre boldogabb felükkel, de a boríték nem ragadt.

Ezek után az anya személyesen ment a postára, hogy a levelet útjára indítsa. A számtalan ablak előtt tanácstalanul kérdezte: „Ki viszi levelem hamarabb Prágába?" „Nem tud olvasni? – hangzott a válasz. – Csakis a 7-es ablaknál veszik fel, ahol az a hosszú sor áll..."

Sorra kerülvén, megtudakolta

a szolgálatot teljesítő tisztviselőtől, mennyi idő alatt érnek oda sorai. „Hét nap elegendő?" – kérdezte az. „Elegendő a nyavalyát!" – dühöngött Örzsébet. „Hát akkor adja föl légipostával... Öt, négy, esetleg három nap..." – hangzott a következő tanács. „De hiszen az szerelmes szívemnek három egész hónap – sopánkodott az ügyfél. – Hallják-e, ismertem egy illetőt, akinek egy vacak holló 600 évvel ezelőtt reggeltől éjfélig elintézte az egészet, hin und zurück. Maguknak meg a fejlett technika korában napok kellenek hozzá, és csak oda?" – azzal felnézett az égre, hátha éppen ahol jön egy fekete holló, de nem jött. Bánatosan kifizette hát a bérmentesítési díjat, eltette a feladóvevényt, és várt. Várt egy napot, várt két napot, várt három napot. A harmadik napon azután megjött. No nem a válasz, hanem a címzett, az ő Mátyás fia.

Történt pedig, hogy a nyolcadik napon éppen együtt ebédeltek, amikor csöngetett a postás.

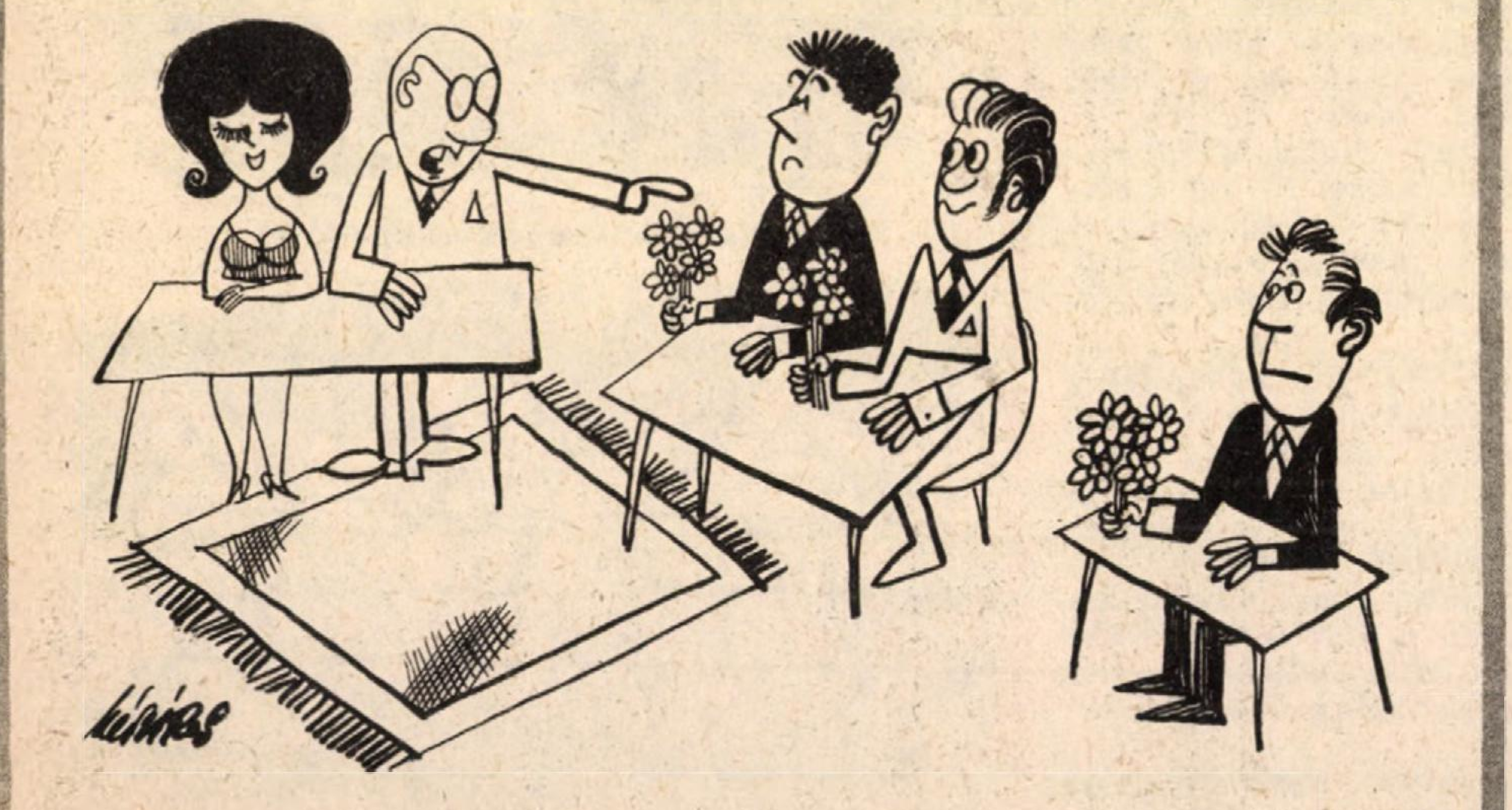
– Ni csak, fiam, ez a te leveled volna? – csodálkozott Örzsébet.

– Ha piros a pecsétje és finom a hajtása, akkor alighanem az enyém... Ha-ha-ha, mama... hamarább hazaértem, mint a levelem. Jó, mi?

Novobáczky Sándor

Korszerű vetélkedő

Mészáros András rajza

– Azé lesz a leány, aki megmondja, mikor tesszük ki helyesen a névelőt!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PROFIL ÉS POLITECHNIKA

Úgy látszik, a Rákóczi úti Uránia cukrászdát teljesen a citrompótlóból készült szörp árusítására profilírozták. Ez a vendéglátóipari intézmény ugyanis következetesen megtartóztatja magát mindennemű gyümölcslé (meggy, birs, őszibarack stb.) forgalmazásától, és sikeresen kivédte a narancsital invázióját is. Hosszú, szívós fáradozással sikerült az egyetlen riválist, a málnaszörpöt is kiszorítani az üzletből, s most már hetek óta tart a citromutánzat egyeduralma.

Hogy ennek „elvi" s nem gyakorlati okai vannak, azt fényesen bizonyítja az a tény, hogy még a szomszédos zöldségboltban is lehet kapni üveges málnaszörpöt. A málna tehát nem tűnt el — csak mindenféle más gyümölcslével együtt kegyvesztett lett az Uránia cukrászdában. És miért vajon? Csak nem azért, mert a citrompótló-lé „gazdaságosabb"? Alighanem. Hiszen egy kupica műcitrom két deci szódával házasítva — ab pult — egy forint hetvenet kóstál...

A dolgozók politechnikai képzettségének emelése érdekében belkereskedelmi hatóságaink mind több helyen megszüntetik azt a korábbi gyakorlatot, hogy a vásárló részére az e célra rendszeresített bolti közeg darálja meg a kávét. Ehelyett gépeket bocsátanak a kedves vevők rendelkezésére, amelyen mindenki önkezűleg gyakorolhatja és elsajátíthatja a gépi kávéőrlés tudományát. Történik pedig mindez a nyilvánosság legteljesebb bevonásával: e gépeket ugyanis többnyire — ki tudja, milyen pedagógiai meggondolásból — az önkiszolgáló boltok nagy utcai üvegfalai elé szerelték fel. Egyes főútvonali csemegeboltok előtt sétálgatva, magam is gyakorta elgyönyörködöm a gépek körül ügyetlenkedő férfitársaim kínlódásain.

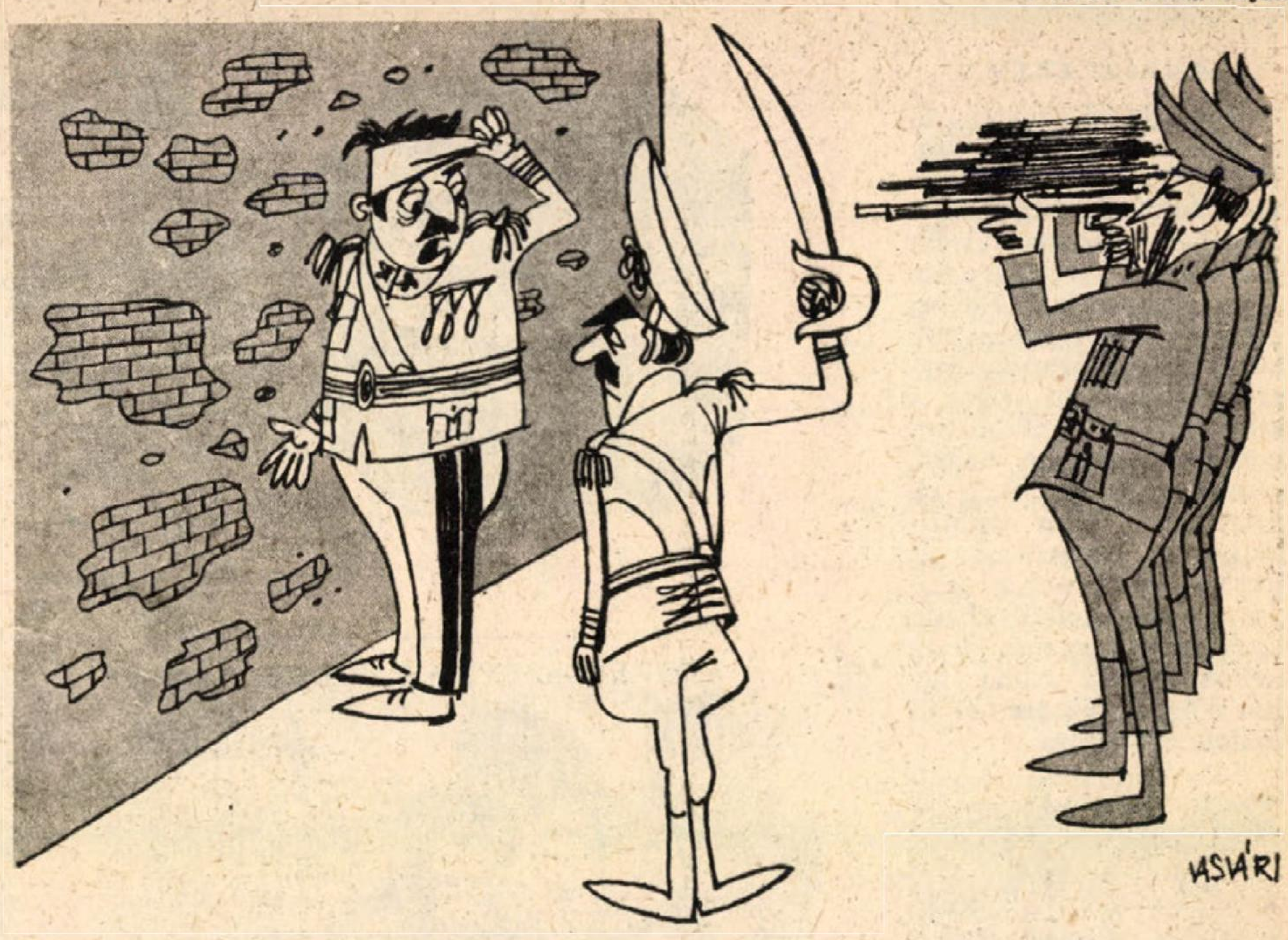
Ilyenkor mindig mély hálával és tisztelettel gondolok azokra a boltokra, ahol még „hagyományosan" megdarálják, selyempapírba csomagolják a kedves vevő kávéját. Ugyanazért a pénzért!

(r. b.)

Államcsíny Dél-Amerikában

Vasvári Anna rajza

– Jól van, na! Lemondok!

Kedves Ludas!

Segíts megfejteni, mi történhetett a tihanyi apátsággal?! A fenti képeslap ugyanis — a hátoldalán levő négynyelvű szöveg szerint az apátság templomát ábrázolja. De hogy került oda ez a sok cseppkőoszlop? Annyira hideg lett volna az idei tél Tihanyban? Vagy inkább: ennyire figyelmetlenek a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatánál a meósok?

Kárpáti István
Budapest

Füst, gáz, korom száll a légben —
itt vagy megint, Smog apó!
Köhögéssel, krákogással
köszönt minden itt lakó.

Nem várt vendég vagy minálunk,
senkihez sem vagy te jó.
Tüdők réme, torkok átka,
mikor mész el, Smog apó?

Szabó Kálmán
Budapest

Az Esti Hírlapból megtudtam: „...hogy a villám két egymás melletti ház közül melyiket éri, az csupán a becsapás előtti másodperc utolsó egymilliomodik percében dől el." Ezen az alapon azt is mondhatnánk: „E hónap huszonötödik évében..."

Sz. A.
Budapest

A Váci utcában sétálva, a Régiposta utca sarkán csoportosulásra lettem figyelmes. Egy kis pulikutyát vettek körül néhányan, amelynek lompos szőre majdnem a földet verdeste. A nézőseregben egy három év körüli kislány is volt, aki váratlanul ezzel a kérdéssel lepte meg a mamáját:

— Mondd, anyu, ezt horgolták?

Sasvári Irén
Budapest

Dr. M. L.-né e rovatban szóvá tette, hogy tatai térképünkön Jávorka Sándort Járóka Sándornak kereszteltük el. Köszönjük a figyelmeztetést: a legközelebbi kiadásnál ki fogjuk javítani a hibát!

Dr. Hegyi Gyula ig.
Kartográfiai Vállalat

Az alábbi idézet az Idegenforgalom című lapból való: „Express Ifjúsági és Diák Utazó Iroda 15—30 éves fiatalok külföldi és belföldi társasutazását szervezi és bonyolítja..."

Szegény jó Lőrincze Lajos! Hányszor elmagyarázta már, hogy aki lebonyolít, az egészen mást csinál, mint aki bonyolít! Persze, a társasutazásokat bonyolítani is lehet, nemcsak lebonyolítani. Na de annak miért kell olyan nagy reklámot csapni?

Sződy Viktor
Budapest

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PANASZCERUZA

Némi konfliktusom támadt a 90–14 rendszámú autóbusszal, s erről szerettem volna tájékoztatni a Fővárosi Autóbusz Üzem illetékeseit. Betértem a Boráros téri rendezőfülkébe, s kértem a panaszkönyvet. Lázas keresgélés után megtalálták és elém tették a könyvecskét. Amikor íróeszközt is kértem hozzá, sajnálattal jelentették ki, hogy azzal nem szolgálhatnak. A rendezőnek volt ugyan egy ceruzája, de ő azt nem nélkülözhette arra a kis időre sem, amíg nekem kellett volna. Így hát dolgom végezte nélkül kellett távoznom.

Szeretném, ha ennek kapcsán illetékes fórumok tisztáznák az alábbiakat:

Panaszkönyv tartására kötelezett szervek kötelesek-e panaszceruzát (panasztollat, panaszírógépet stb.) is tartani?

Szolgálati vétségnek számít-e, ha a fentihez hasonló szituációban a rendező vagy más FAÜ-közeg az utas rendelkezésére bocsátja társadalmi tulajdont képező, de személyi használatra kiadott ceruzáját, tollát vagy más írószerszámát?

Bakos Tamás
Bp., XI., Bartók B. út 1.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Az érdekeltek hozzászólnak

„Bizonylat" című cikkük nyomán, korábbi rendelkezésünket felülvizsgálva, lehetővé tettük, hogy az érvényes pénzügyi előírások betartása mellett, a jövőben a MÉH-átvevőhelyek és megbízottak 100 forint értékhatárig, a saját kezelésben levő telepek pedig 1000 forint értékhatárig készpénzes vásárlást is lebonyolíthatnak.

Szíveskedjenek tolmácsolni levélírójuknak köszönetünket, amiért erre a fogyatékosságra felhívta figyelmünket.

MÉH
Melléktermék és Hulladékhasznosítási Tröszt

JÓK AZ EMBEREK...

– Engem nem hanyagolnak el a gyermekeim! Minden disznóöléskor hazalátogatnak!

– Én, barátom, olyan egészséges vagyok, mint a makk!...

– A férjem karambolozott, a lakásunk leégett...

– Te csak nem változol, mindig tele vagy panasszal...

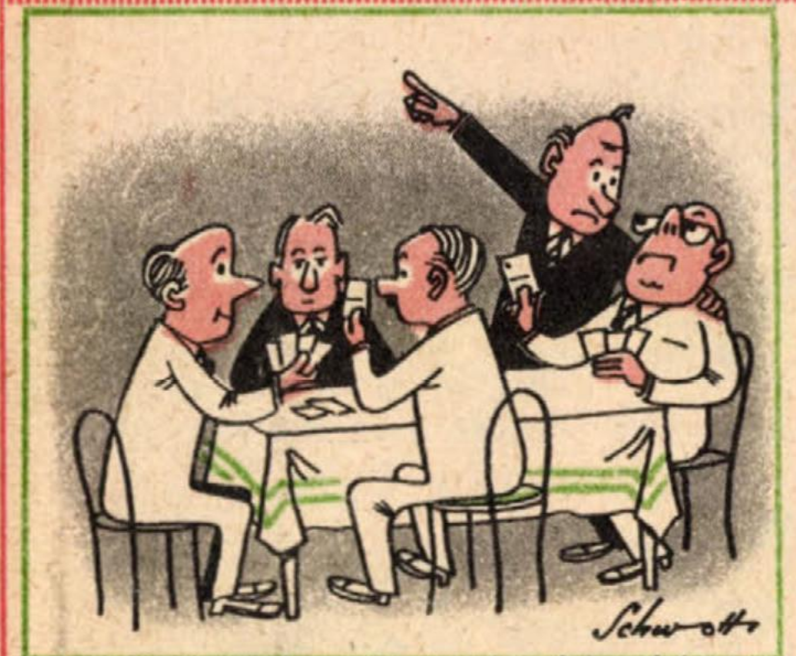
MOST ÉRKEZETT A HATHÚSZASSAL

– Igazán kedvesek, hogy a hónom alá nyúlnak!

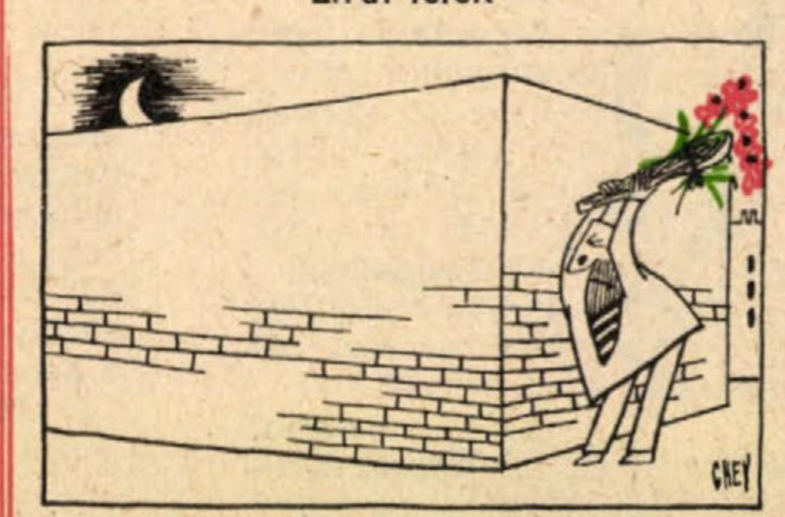

– Ha jól emlékszem, ebben a házban lakik a mama...

– Drága doktor úr, menjen fel a feleségemhez, nagyon rosszul van, addig én lejátszom a partit...

Lírai lélek

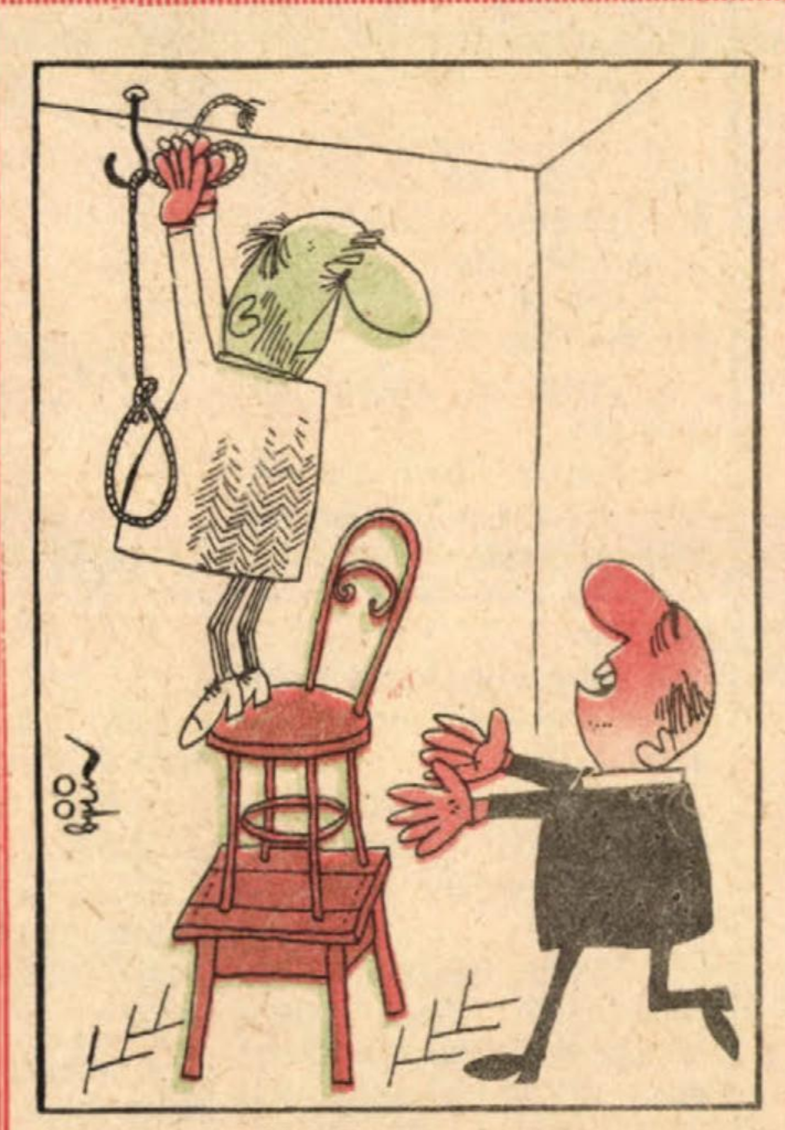

– Na, itt is voltam!...

– Maradjon itt, nénike, a második megállónál leszállok...

– Várjon, megfogom a széket...

– Édes a ruhád! Pont ilyen a pongyolám!...

– Tudom, csak azért csináltad, hogy ne kelljen segítened a takarításnál!

– Gondolhatod, mennyire veled érzek, hiszen szegény megboldogult apámnak és bátyámnak is ez volt a baja...

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A börtönbe előkelő látogató érkezik. Megnézi a cellákat és beszélgetésbe elegyedik a rabokkal. Az egyiktől megkérdi:

– Aztán szeretné-e, barátom, ha letelne a büntetése?

– Nem én.

– Hogyan? Olyan jól érzi itt magát?

– Nem, de én életfogytiglani böntönre vagyok elítélve.

*

Zabhegyi a barátjával sétál az utcán. Egyszer csak meglátják Zabhegyinét, aki egy idegen férfival korzózik.

– Ismered azt a férfit – kérdezi Zabhegyitől a barátja –, aki a feleségeddel sétál?

– Látásból – feleli Zabhegyi.

– Hogyhogy?

– Már többször láttam a feleségemmel...

*

A fiatal költő bekopogtat a szerkesztőhöz, és így szól:

– Kérem szépen, már három hónapja el tetszett fogadni pár versemet, s még egyik sem jelent meg nyomtatásban.

– Na és aztán? – vigasztalta a szerkesztő. – Homérosz nagyobb költő volt, mint maga, s annak kétezer évig kellett várni, amíg nyomtatásban megjelent.

*

A papa megkérdi Pistikétől:

– Na, Pistike, mit játszottál, amíg nem voltam itthon?

– Postást.

– Hogyan?

– A házban minden lakóhoz vittem egy levelet.

– És honnan szereztél annyi levelet?

– A szekrényből. Ott tartotta őket a mama selyemszalaggal átkötve.

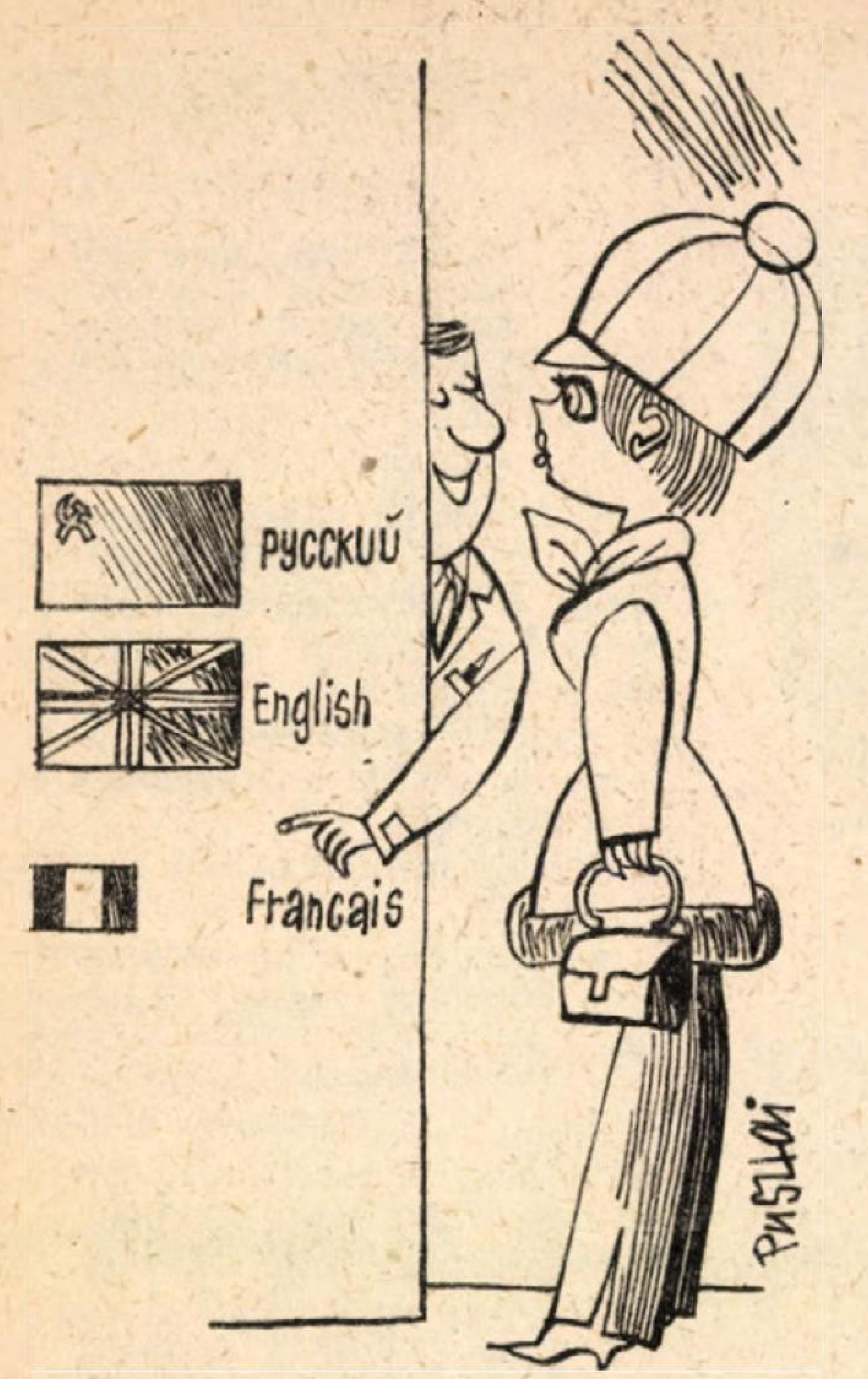
*

Prepatics nagyobb sétát tesz a budakeszi erdőben. Egyszerre elébe toppan egy rosszul öltözött, revolveres férfi, és rászól:

– Gyerünk a pénzzel!

– Pénzzel, sajnos, nem szolgálhatok – feleli Prepatics előzékenyen –, de ahogy hazaérek, az összes jómódú ismerőseimnek melegen ajánlani fogom ezt a sétautat.

Előkelő üzlet

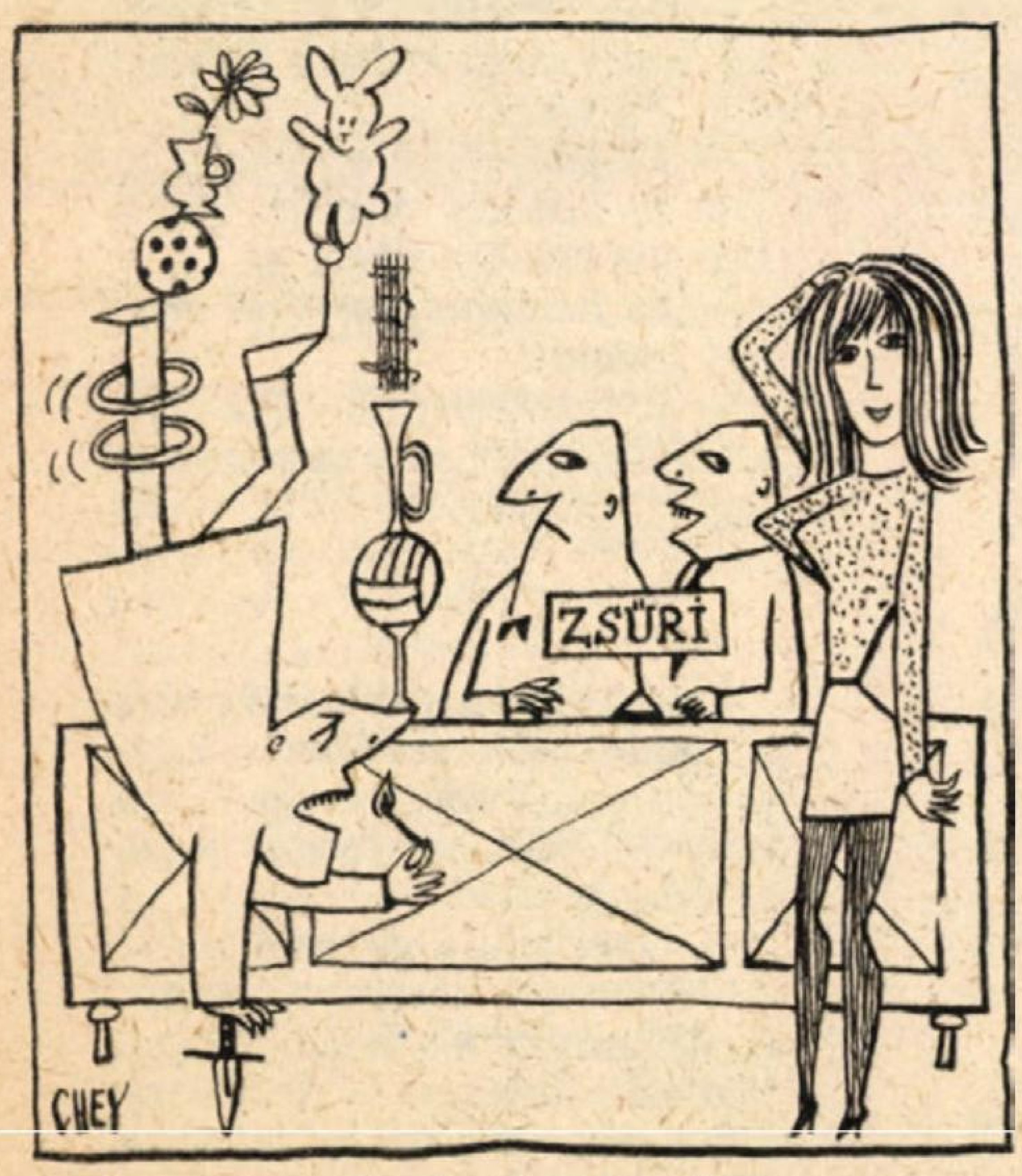
– Beszélünk oroszul, angolul és egy kicsit franciául is.

Ródlizók

– Mondd, anyu! Apu miért nem sportol?

Döntés

– A nő tehetségesebb!

A HUMOR MESTEREI

MÓRA FERENC:

DISZTINGVÁLÁS

Három napja ásatom a Basahalmot; a basát ugyan nem találtam, de rátaláltam magamra. Már olyanformán, hogy megtudtam, ki vagyok. Azaz, disztingváljunk, megtudtam, hogy én nem én vagyok.

Börcsöknek hívják a legöregebb napszámosomat, ő mondja, hogy beszélhetek én, amit akarok, ő jobban tudja, hogy ki vagyok én, mint én magam. Persze nem nekem mondja a szemembe, hanem a hátam mögött mondja az egyik szolgámnak, de úgy, hogy én is halljam.

– Mondja mán no, hány csillagja van a maga gazdájának?

– Mölyiknek?

Börcsök a válla fölött a gödör felé bök az ujjával, amelyikben vallatom a kutyafejű tatárt.

– Üneki. A tisztölt kincskereskedőnek.

– Láthatja, nincsen annak egy se.

– Nono! Most. De otthon? Mikor a parádés ruháját fölveszi? Hány azon a csillag? Kapitány-e vagy ezredös?

– Mög van kend keveredve – mondja bosszúsan a szolgám.

Börcsök megpróbál egy sokatmondó kacsintást, már amennyire a ráncai engedik.

– Nézze, neköm mögmondhatja. Ügyis tudom én azt, hogy ezt a rettentő nagy titkos munkát, akit ü végeztet, nem bízzák mezítlábas embörre.

Börcsök az olyan ember fölényével nevet, akit nem tud falhoz állítani a városi úrféle.

– Tudok én mindönt, kéröm. Maguk azt a kád aranyat keresik, akit akkor ásott el a török császár, mikor a Kossuth apánk kiadta neki a nyargalót.

Más ember azt mondaná erre a történelmi fejtegetésre Börcsöknek, hogy vén szamár. A szolgám azonban tudja, mivel kell éreztetni a tanultságát ezekkel a tudatlan emberekkel. Olyant mond Börcsöknek, amitől egyszerre meg kell benne állni az ütőnek. Azt mondja neki:

– Kend nem tud disztingválni, tatám.

Erre csakugyan nem tehetett mást Börcsök, mint hogy elhallgatott, s tartotta a haragot estig. Akkor a többi napszámosok hazaszéledtek, s csak maga maradt ott halompásztornak, ami igen kellemes foglalkozás. Csak annyiból áll, hogy az ember leteríti a subáját a sírok felett, és nézi a csillagokat, amíg el nem alszik. És mivel ezért is nappali napszám jár, Börcsök megengedheti magának azt a tékozlást, hogy kemény tarhonyát pörköl magának vacsorára, mégpedig olyant, amiben szalonnadarabok is vannak.

És mikor leveszi a bográcsot a szolgafáról, odaszól a szolgámnak:

– No, tartson velem maga is.

Hadd lássa ez a városi úrféle, hogy a pusztai ember is tudja ám, mi a becsület.

A városi úrféle köszöni szépen az invitálást, nem is kéreti magát. Egyelőre azonban csak a halhatatlan szaga élvezhető a töpörtyűs tarhonyának, nyelvvel nem tanácsos hozzá közeledni, mert mind leszedné róla a bőrt. A bográcsnak egy darabig a homokon kell tartózkodni hűlés tekintetéből, a puli felügyelete alatt.

A puli nem városi kutya, szó se férhet a becsületéhez. Börcsök nyugodtan kerülhet egyet a városi úrfélével a szőlők közt a napszállat pirosságában. Nem a tájképi szépségeket magyarázza neki, hanem egy gazdátlan körtefát keres, mert ha már vendéget adott az Isten, adjon egy kis vendégnek valót is. Ád is, mert napszállat után már minden körtefa gazdátlan. Csak a nagy dongással röpködő cserebogarak zavarják a két összebékült embert a közgazdasági tevékenységben.

– No, hagyjunk holnapra is – mondja Börcsök, mikor megtelik a kalap.

Feleúton kaffogva gurul eléjük a puli. Farka csóválásával jelzi, hogy minden rendben van, várja a bogrács a magas uraságokat.

– Most mán ügön – kóstol bele Börcsök a tarhonyába, és ülést szerkesztve a subából, megkínálja vele a városi cimborát.

– No, maga erre helyhözködjön, neköm jó a földön is.

A városi ember nagyon meg van illetődve. Különösen mikor észreveszi, hogy Börcsök mind elhárítja maga elül a töpörtyűket, és őeléje tologatja

a kanalával. Ha látná a vénember mosolygását a bajusz alatt, még jobban meg volna hatva. De a városi szem előtt minden elmosódik már a szürkületben, a városi gyomor azonban vaktában is érzi, hogy ezért a töpörtyűért érdemes volt kijönni, ilyent nem árulnak a hentesboltban.

Már a bogrács feneke felé ütődnek a kanalak, de Börcsök még egyre kedveskedik a cimborának.

– Ugyan mit csinál már kend? – szabódik illendőségből a városi ember.

– Mit csinálok? – mondja kedvetelten Börcsök. – Nem csinálok én sömmit, csak disztingválok.

– Hogyhogy disztingvál?

– Hát csak taszigálom énelülem maga elé a cserebogarakat, akik belehullottak a bográcsba.

* * *

Fogadok, hogy őszre már járja a közmondás a határban: disztingvál, mint Börcsök a bográcsban.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„SZÍNES" TÖRTÉNET A FŰTŐOLAJRÓL

Az I. sz. „Vasáruház"-ban, a Lenin körúton, vásároltam egy acéllemezből készült, húszliteres, úgynevezett „Marmon"-kannát, mivel szerettem volna, ha az olajkályhámhoz a vételkor adott egy kanna mellé lenne még egy,

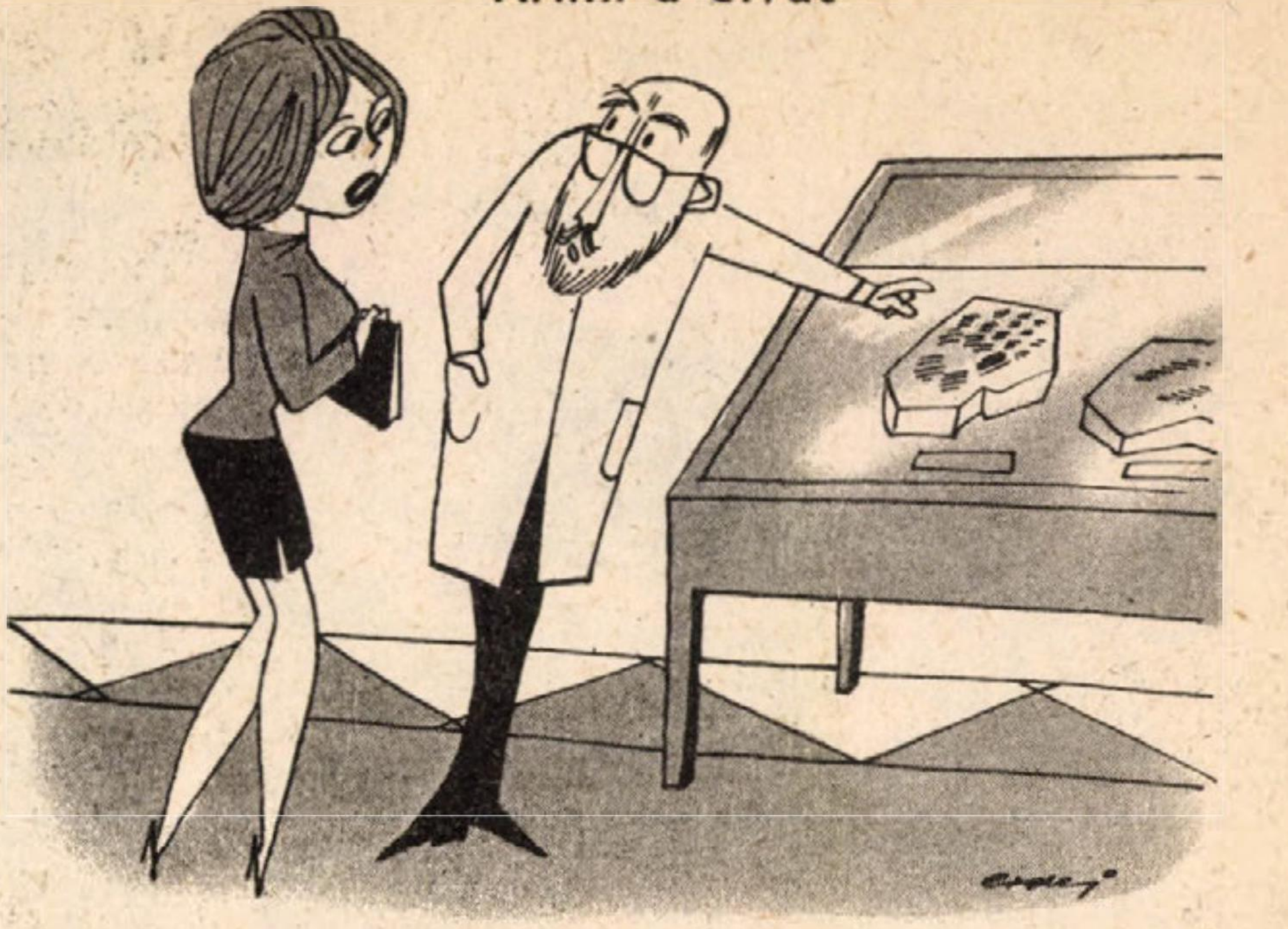

s így módomban lenne egyszerre két kanna tüzelőolajat házhoz szállíttatni. Ám a legelső alkalomkor, mikor a vadonatúj kannámat szerettem volna becserélni, az olajat házhoz hozó derék férfiú közölte: nem cseréli ki, mert: „más a színe". Valóban: a „MEKALOR" kannái drapp színűek, az üzletben pedig sötétzöld kannát kaptam. Különben a két kanna teljesen egyforma: ugyanolyan űrtartalmú, alakú, anyagú, ugyanaz a Magyar Szabvány (MSZ) szám van beleütve, tehát ez már magában is egyértelműen jelzi a teljes azonosságot!

Azóta telefonáltam már a MEKALOR Rendelési Irodához, az ÁFOR-hoz, ahol végül egy főosztályvezető (!!!) nevét és telefonszámát adták meg: majd Ő dönt... Vajon kinek lehet ésszerű indoka arra, hogy nem cserélik be ezt a kannát?! Tehet róla a fogyasztó, hogy a kereskedelem ilyen színűt forgalmaz? S egyáltalán: az égvilágon kinek fontos a kanna színe, amikor rá van írva, kb. 10 cm-es vörös betűkkel a drapp kannára: „MEKALOR", „F" (fűtőolaj); tehát a szín nem szolgál azonosításra!! Vagy a gázolajnak rosszabbul esik lötyögnie a zöld kannában, mint a drappban?

Magyar István
egyetemi tanársegéd
Bp. XIII., Sallai I. u. 3.

Krimi a divat

– Íme, egy ősember ujjlenyomata.
– És tessék mondani, elfogták?

KÜLÖNÖS ÉTTEREM

Finom kis vendéglő. Lelethalk népzene. Szerelmespárok. Közülük kirí egy mogorva férfitársaság.

Fojtott, de ingerült hangon cserélik szavaikat.

Egyikük az asztalra csap. Azután a borosüvegek között feltűnik egy emberi koponya, és rémesen vigyorog a vacsorázgatókra.

Fojtott suttogás.

Újabb halálfej.

Aztán már sárga lábszárcsontok imbolyognak a csillárok alatt.

Közben szívhezszólón sír a hegedű, a szerelmesek esznek és simulnak. A rémlátvány nem hat kedélyükre.

— Mi ez? — dadogom.

A pincér közönyös.

— Semmiség.

— Ez magának semmiség?

— Már megszoktuk. Évek óta idejárnak. Itt szokták megtartani tudományos vitáikat. Barlangkutatók ezek, könyörgöm.

D. E.

ARNIM BLEDOW:

A NERCBUNDA

William Smith, a Smith & Brother szőrmeház társtulajdonosa az órájára nézett. Késő délután volt, a New York-i Fifth Avenue-n levő luxusüzlet lassan már zárni készült.

E pillanatban kinyílt az ajtó, és egy ragyogóan szép, fiatal szőke hölgy libegett be, őszülő halántékú, elegáns úr kíséretében.

Mr. Smith eléjük sietett.

— Menyasszonyom a tegnapi divatbemutatón látott egy nercbundát, amely az ön cégének kollekciójához tartozott. Ezt a bundát szeretném megvenni — szólalt meg a férfi.

Az üzletember meghajolt.

— Megtiszteltetésnek veszem — jelentette ki —, hogy a hölgynek a cég legszebb modellje tetszett meg. Gratulálok az ízléséhez.

Főnöki intésére egy alkalmazott előhozta a bundát. A lány azonnal felpróbálta, és boldog mosollyal forgolódott a legyezőszerűen elhelyezett kristálytükrök előtt.

Amikor az ősz halántékú úr meghallotta, hogy a kabát eredeti modell, és nyolcezer dolárba kerül, egy pillanatig habozni látszott. Azután elővette a csekkfüzetét:

— Well — bólintott —, megveszem a bundát, Lilian.

Kiállította a csekket, majd szórakozottan az órájára pillantott:

— Már elmúlt hat óra. Sajnos, a bank épp most zár be. No de nem tesz semmit. Úgyis víkendre utazunk, hétfőn jövünk vissza New Yorkba, és akkor visszük magunkkal a bundát.

Átnyújtotta a csekket Mr. Smithnek, karon fogta a szőke tündért, s az üzlet személyzetének mély hajlongása közepette kivonultak.

Hétfőn reggel a bankban Mr. Smith elhűlve értesült arról, hogy értéktelen papírost akart beváltani. Közölték vele, hogy a csekken szereplő néven nincs folyószámla. Noha semmi kár nem érte, rendkívül bosszús volt, hogy így lóvá tették.

Legnagyobb meglepetésére az ősz halántékú úr délután besétált az üzletbe. Egyedül jött. Mr. Smith teljesen megfeledkezett előkelő modoráról, amelyet milliomos vásárlóinál állandóan sikerrel alkalmazott, és nekitámadt látogatójának. Végül mély lélegzetet vett, és azt kérdezte:

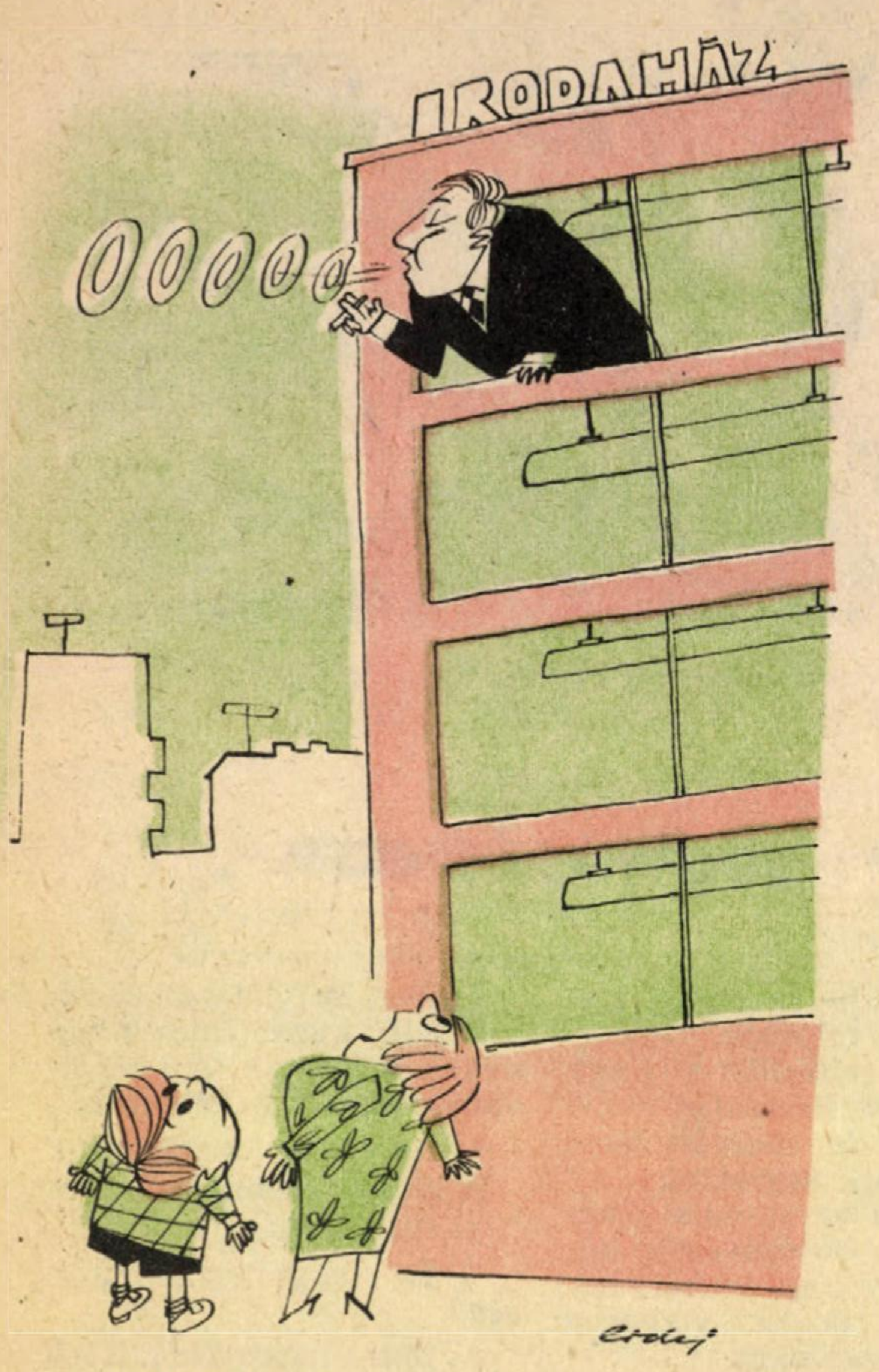
— Megmondaná, hogy a történtek után miért merészkedett be üzletünkbe?

Az ősz halántékú férfi kifogástalan udvariassággal, egy udvaronchoz illő meghajlással válaszolt:

— Tulajdonképpen csak köszönetet akarok mondani önnek azért, hogy hozzásegített egy csodálatos víkendhez...

Németből fordította: Szirmai Marianne

Távközlés

– Nézd, apád már megint nem kapott prémiumot!

Állottak a téglák
A falban szép sorba,
Amígcsak Kelemen
Őket ki nem csórta,
Akár a társai,
Mind a tizenegyen,
Kik téglát árultak
Nagy és kis tételben
S ezért nem épült meg
Soha Déva vára . . .
A főtárgyalásuk
Most lesz, nemsokára.

Darázs Endre

ÜGYVÉD A BÖRTÖNBEN

A londoni „Daily Mirror"-ban olvastuk, hogy Miss Marjorie White ügyvédet véletlenül bezárták abba a cellába, amelyben védencével tárgyalt. Hiába kiabált, hiába dörömbölt, két óra hosszat senki sem vette észre. Végre az egyik őr meghallotta, és megkérdezte, mi a baj.

— Engedjenek ki! Én nem fegyenc vagyok, hanem ügyvéd!

— Nem mindegy? — dörmögött az őr, miközben kiengedte az ijedt hölgyet.

Ludas Matyi mozija

De.:	**HÁZASSÁG OLASZ MÓDRA**
Du.:	**NYÁRON EGYSZERŰ**

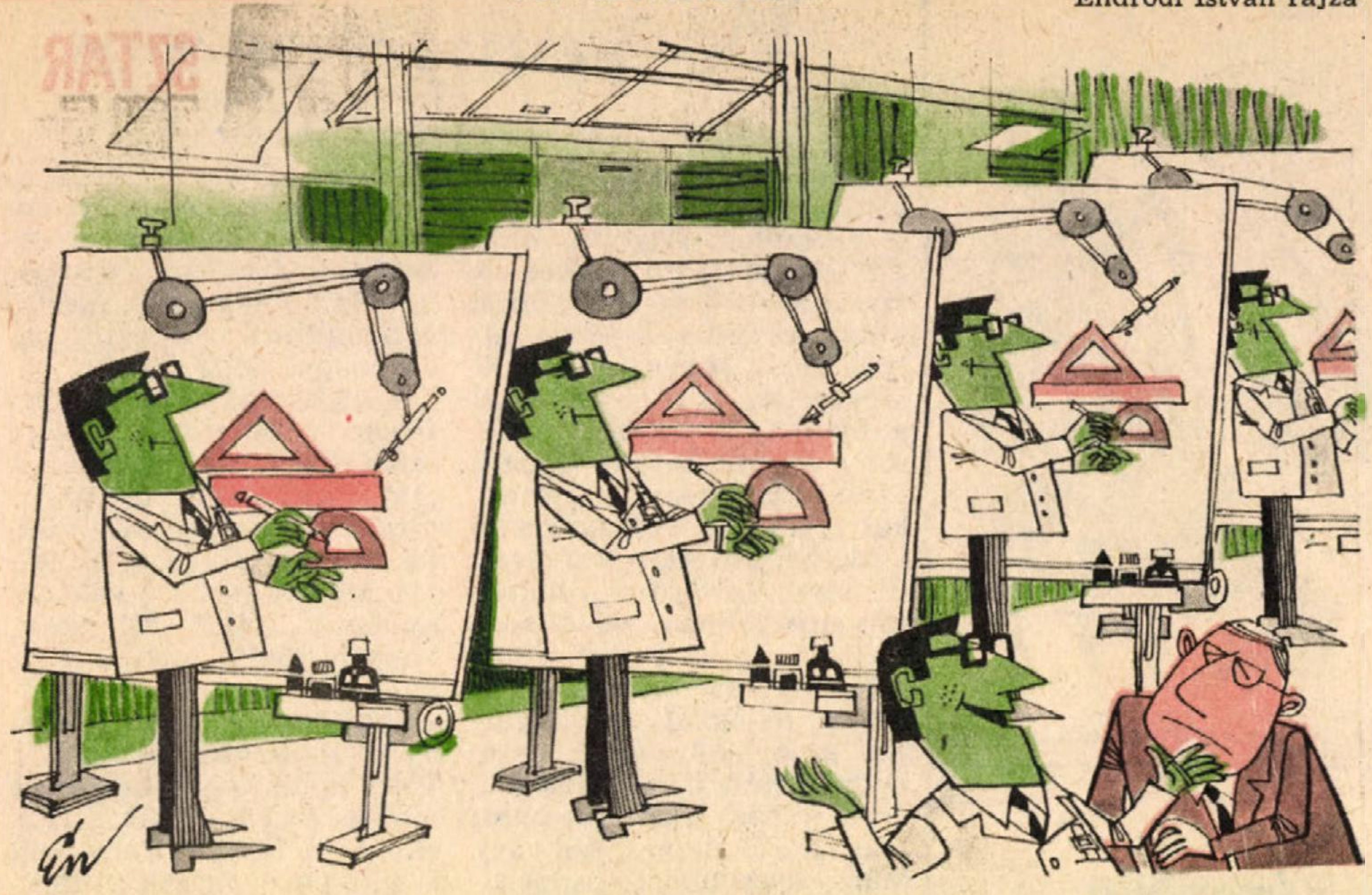
Átszervezés

Várnai György rajza

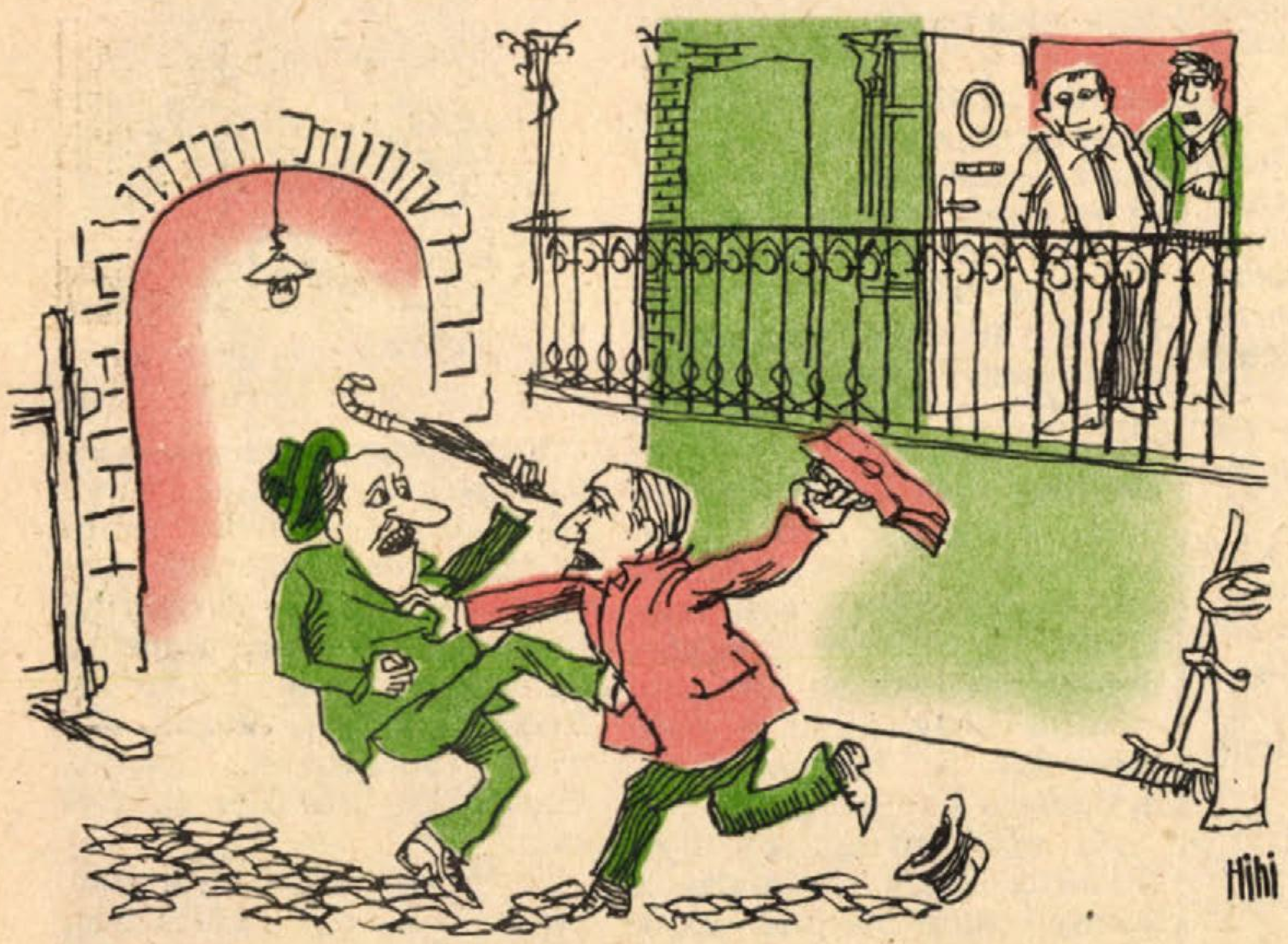

Tervezőintézetben

Endrődi István rajza

– Nálunk ismeretlen a sematikus rutinmunka! . . .

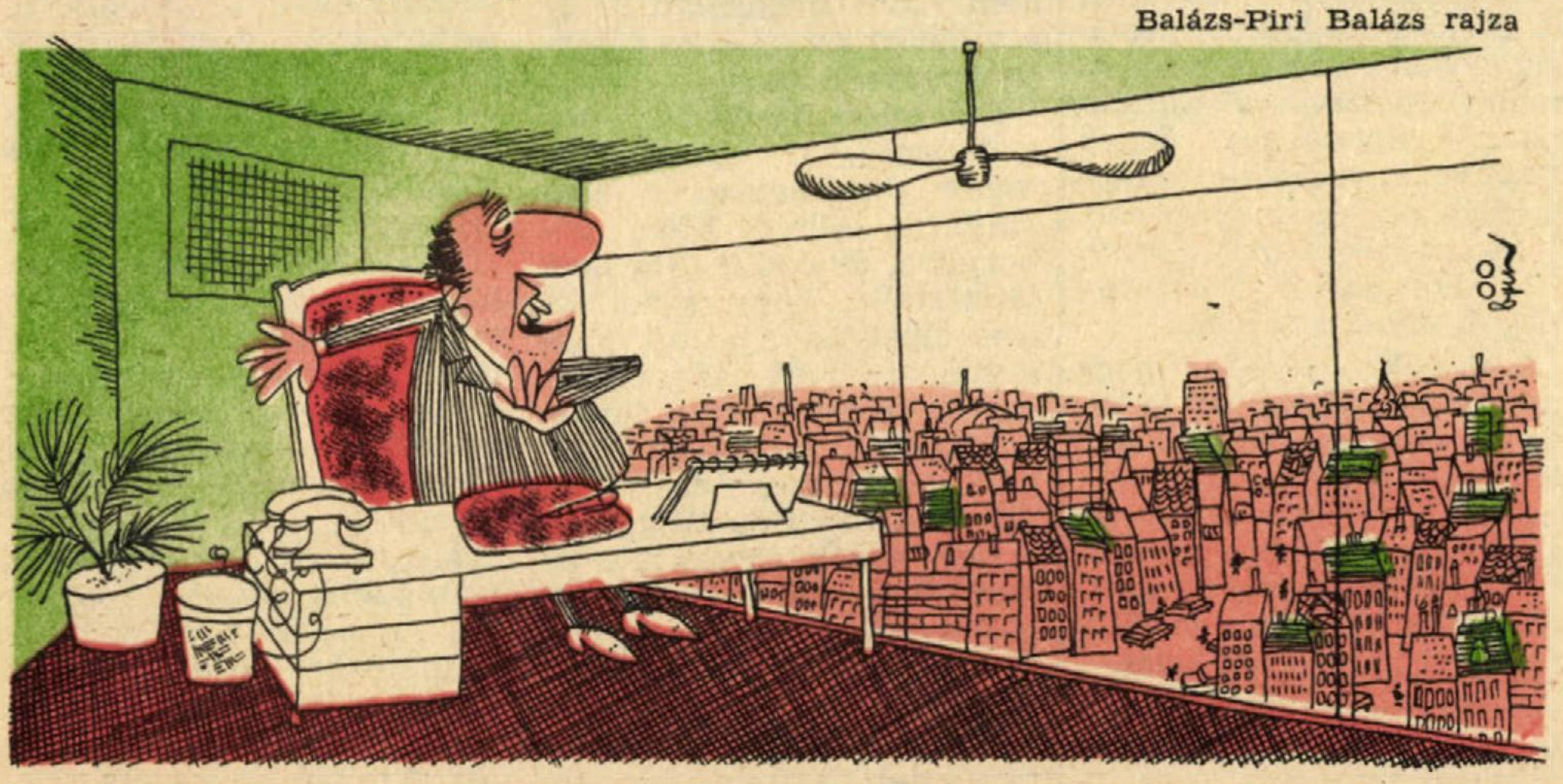

Tárgyilagos észrevétel

– Te, ezek még mindig nincsenek köszönő viszonyban?

Egy üveg-irodaház tizenötödik emeletén

Balázs-Piri Balázs rajza

– Innen nem szeretnék lebukni! . . .

Fülöp György rajza

UDVARIAS FÉRFIAK

Egy Mrs Gwenn Lowell nevű daytoni asszony, akit lábtöréssel ápoltak az egyik helyi kórházban, elragadtatással beszélt a férfiak udvariasságáról:

— Amikor leestem az autóbuszról, és elterültem a földön, a férfiak lelkiismeretes óvatossággal léptek rajtam keresztül. Egyetlenegy sem akadt, aki rám lépett volna!

Téli madáretető

– Adjál már, lányom, még egy kis pogácsát a Petikének! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

UNIFORMIZÁLJUNK VAKMERŐEN!

Az utóbbi időben a jóhiszemű magyar dolgozót egyre gyakrabban szédítgeti a kereskedelem és a szolgáltató ipar.

Hosszú évek alatt ugyanis megszoktuk, hogy – például – a gyümölcsüzletbe lépve elég volt azt mondanunk: Egy kiló! és kaptunk egy kiló almát, a divatüzletben, ha azt mondtuk: Zoknit, kaptuk a zoknit stb.

Ma azonban a gyümölcsösnél megmondhatjuk, milyen almát kérünk (mert van kétféle is – ármint ár szerint, sőt narancs is, meg cit-

rom és . . . De mit soroljam!). A divatüzletben a férfizoknik többféle mintában sorakoznak, az eszpresszókban a bambin kívül utasüdítő, sőt narancsízű is kapható. Helyenként és olykor, az éttermekben pedig vagy egy tucat étel szerepel az étlapon.

Csaknem két évtizedes nagy hagyományainktól való ilyen általános elidegenedés közepette – hogy Arany János szavaival éljek – egy, csak egy legény van, aki nem ekképp, sőt ellenkezőleg.

Ő pediglen a Fővárosi Fürdőigazgatóság. Ő nem került uszályába ennek az elvtelen szemléletnek, hanem – mint fentebb mondám – sőt . . .

Budapest fürdőváros. A fürdők vizének hőfoka általában 24 fok fölött van. Egy kivétel volt: a Lukács uszoda. Évtizedes törzsvendégek, a hideg víz alkalmi kedvelői, ennek zamatára emlékező hazalátogató magyarok ezért is keresték föl az uszodát.

A Fürdőigazgatóság azonban a szép hagyományú nagy magyar uniformizálás jegyében a Lukács uszoda vizét is az általános hőfokra emelte. Sajnos bennük is volt némi opportunizmus az általános hangulat miatt, s ezért hivatalosan csupán az egyik medencét. Ámde a 26–28 fokos vízben az uszoda hölgyvendégei, akik érthetetlen módon szintén úszni járnak az uszodába, s még érthetetlenebb módon szívüket kímélik a meleg vízben való úszás ártalmától, méltatlankodnak. Erre az előzékeny uszodai vezetés a hidegebb vizet is fölmelegíti, kb. 24 fokig. (Ennyi volt régebben a női medence vizének a hőfoka.)

Sajnos, járnak a Lukácsba szép számmal csökevényes, polgári beállítottságú vendégek, akik nem átallják a Fürdőigazgatóságot telefonon és levélben zaklatni, s demagóg módon a mai életünkben másutt tapasztalható változatosságra hivatkozni. Ennek hatására a vakmerő uniformizálók olykor meginognak, és elcsavarják a meleg vizet. De csak olykor és átmenetileg és mind ritkábban.

Reméljük azonban, hogy nemsokára leküzdi ezt a picinyke opportunizmusát is a Fürdőigazgatóság, s az uniformizálás teljes lesz. És az újmódi nagy káoszban a budapesti fürdők lesznek a kivételek, amelyek nem szédítik a szegény magyar dolgozót.

Mehet, amelyikbe akar, a kedves vendég, mindenütt ugyanazt kapja.

Sólyom László

Nyugalományú ZENEI ÍZLÉS

Még nem értem el ugyan a nyugdíjkorhatárt, de máris elkezdtem figyelni, hogy mit nyújt majd nekem a társadalom öreg napjaimra. Főleg az érdekel, hogy milyen zenei élményekben részesítenek, mert zene nélkül a nyugdíjas félkarú óriás. Az a tapasztalatom, hogy a rádió olyan zenei műsorokkal igyekszik szórakoztatni a nyugdíjasokat, mintha egy bizonyos koron túl rohamosan emelkedne a vér sziruptartalma, s az ember édesfülűvé válna. Édes-bús, érzelgős dalokkal emlékeztetik a nyugdíjasokat arra, hogy elmúlt a szép ifjúság, árva a ház, nincs kacagás, régi szép Budapest, hol vagy már, kocsikorzó, hídpénz, omnibusz, régi szép idők, amikor az ember még olyan fiatal volt, mint Psylander, Asta Nielsen, Pola Negri és más gyerkőcök. Mivel, úgy látszik, a nyugdíjasok úgy hasonlítanak egymásra, mint egyik régi sláger a másikra, ennélfogva egy bizonyos koron túl a legkönnyebb kielégíteni az emberek zenei ízlését. Számos zenemű van, amely alkalmas arra, hogy kávé és kuglóf mellett megkönnyeztesse az éltes hallgatót. Bennem azonban még tombol a féktelen ifjúság, s nem tudok lemondani sem Vivaldiról, sem Beethovenről, sem Bartókról. Éppen ezért megkérdeztem nyugdíjas ismerőseimtől, hogy mi az ő véleményük a zeneművészet nyugdíjas kategóriáiról.

Az egyik nyugdíjas kijelentette, hogy számára a könnyű zene tonnás súlyú, s a nyugdíjasoknak szánt szórakoztató zene annyira kihozza a sodrából, hogy ha nem zárná el készülékét, nem állna jót magáért, és nem tudná megígérni, hogy a világűrt csak békés célokra használja fel.

Egy másik elmondta, hogy a labdarúgást ugyan már régen abbahagyta, és nem pályázik Albert Flóri babérjaira, de eddig még nem tapasztalta, hogy zenei ízlése elpetyhüdt volna. Kétségtelen, hogy Honeggert egy kissé elavultnak tartja, de szerinte a „Csacsiszerenád" nem megoldás, noha már hat éve nyugdíjas.

Egy másik nyugdíjas ismerősöm, aki nemrég esti tanfolyamon tanult meg írni és olvasni, elmondotta, hogy nagyon szereti a zenét, különösen a „Maga csúnya!" című dalt, sajnos, sohasem játsszák a rádióban, csak mindenféle opera-szimfóniát, a Kék Duna-keringőt, és más kamarazenét. Miért veszik őt egy kalap alá mindenféle felvágós zenebolonddal? Csak azért, mert ő is nyugdíjas? Minden nyugdíjas egy külön világ.

Voltak, akik a „Két piciny fehér balettcipő" helyett szívesebben hallgatnák a „Ró, Ró, Rozi, vasárnap kirándulunk" című dalt, esetleg Hindemith „Cardillac"-ját. Mások annak a véleményüknek adtak kifejezést, hogy a bigin mellett húzhatnának egy kis talpalávalót francia négyes, mazurka és palotás zenével is. Több nyugdíjas a beat-zene mellett tört lándzsát, s volt, akinek a Beatles-irány volt a kedvence, mások a Rolling-Stones-ra esküdtek.

Kétségtelenül eléggé változatos a nyugíjasok zenei ízlése, s az igényelt zeneszerzők között ilyenek szerepeltek: Bach, Zerkovitz, Schönberg, Lehár, Puccini, Gershwin, Szörényi, Lully, Kodály, Payer, Verdi, Fényes, Schumann, Bágya, Beethoven, Breitner és mások.

Érdekes szempontra világított rá egy különösen egyéni ízlésű nyugdíjas. Elmondta, hogy ő maga botfülű, utálja a zenét, s azért, mert nyugdíjas, ne kényszerítsék rá, hogy mindenféle kornyikálást hallgasson. Adjanak a nyugdíjasoknak inkább sportközvetítést, főleg focit. Még másféle nyugdíjas-műsorszámokat is ajánlott, mint például: „Hírek nyugdíjasoknak", „Édes anyanyelvünk nyugdíjasoknak", „Esti krónika nyugdíjasoknak", „Néhány perc külpolitika nyugdíjasoknak", „Gazdaszemmel a nagyvilág mezőgazdaságáról nyugdíjasoknak", s ehhez hasonlók.

Megmondom őszintén, nem tudok dönteni, s ez talán tapasztalatlanságomnak tudható be. Éppen ezért az egész kérdést ezennel a Nyugdíjintézet Zenei Főosztálya elé terjesztem.

Feleki László

Szilánkok

KULTÚRA

Vannak emberek, akik Tolsztoj, Hemingway helyett csak étlapot olvasnak.

KRITIKA

Élelmes színházi jegyszedőnő látcsövet kínál az első sorban ülőknek.

— Minek ide a látcső? — kérdi kíváncsian egy molett férfi.

— Ha fordítva tetszik tartani, alig lát valamit a darabból!

FIGYELMEZTETÉS

Jó lenne, ha az angol, orosz, német, olasz nyelvek mellett néhányan magyarul is megtanulnának, mert az idén sok lesz a hazalátogató honfitárs.

NÉPSZERŰSÉG

Ismert művésznőnk mesélte:

—Egyik este, előadás után, egy tizenhárom év körüli fiatalember lépett hozzám a művészbejáróban: „Művésznő, kaphatnék egy...” Táskám után nyúltam, hogy átadjak egy dedikált fényképet. De a kamasz így folytatta: „... húszast elsejéig?”

FIZETÉSNAP

Brahovácz izgatottan meséli a feleségének: ... és akkor az Almássy téren elém lépett egy férfi: „Pénzt vagy életet!”

— Mire te? — nézett Brahováczra szúrós szemmel az asszony.

— Látod, hogy élek!

PANASZ

Egy vidéki bácsi panaszkodik a debreceni vonaton:

— Tessék elképzelni, négy éve könyörgünk, hogy adjanak a falunak egy körzeti orvost. Most, amikor végre megkaptuk a doktort, senki sem beteg nálunk. Hát nem borzasztó?

RENDES KIS NŐ

— Drágám, szép az új műbőr kabátod. A Belvárosban vetted az anyagot?

— Dehogy. Budapest—nyíregyházi gyors. Bőrülés.

CSODAGYEREK

Egy szülő büszkén meséli:

— Az én kisfiam már hétéves korában Lisztet és Chopint zongorázott. És hál' istennek, lett is belőle valami.

— Zongoraművész?

— Dehogy. Az bizonytalan szakma. Jól kereső műanyagkisiparos.

Galambos Szilveszter

IMPORT HUMOR

Vita

– Nincsen igazad, vannak örvendetes dolgok is a világon. A fa például nem merül el.

(„The New Yorker”)

NŐI SZEMMEL

– Nem gondolod, hogy ez a tag egy kicsit öreg a szakállhoz?

(„The New Yorker”)

GYANÚS!

(„Dikobraz”, Prága)

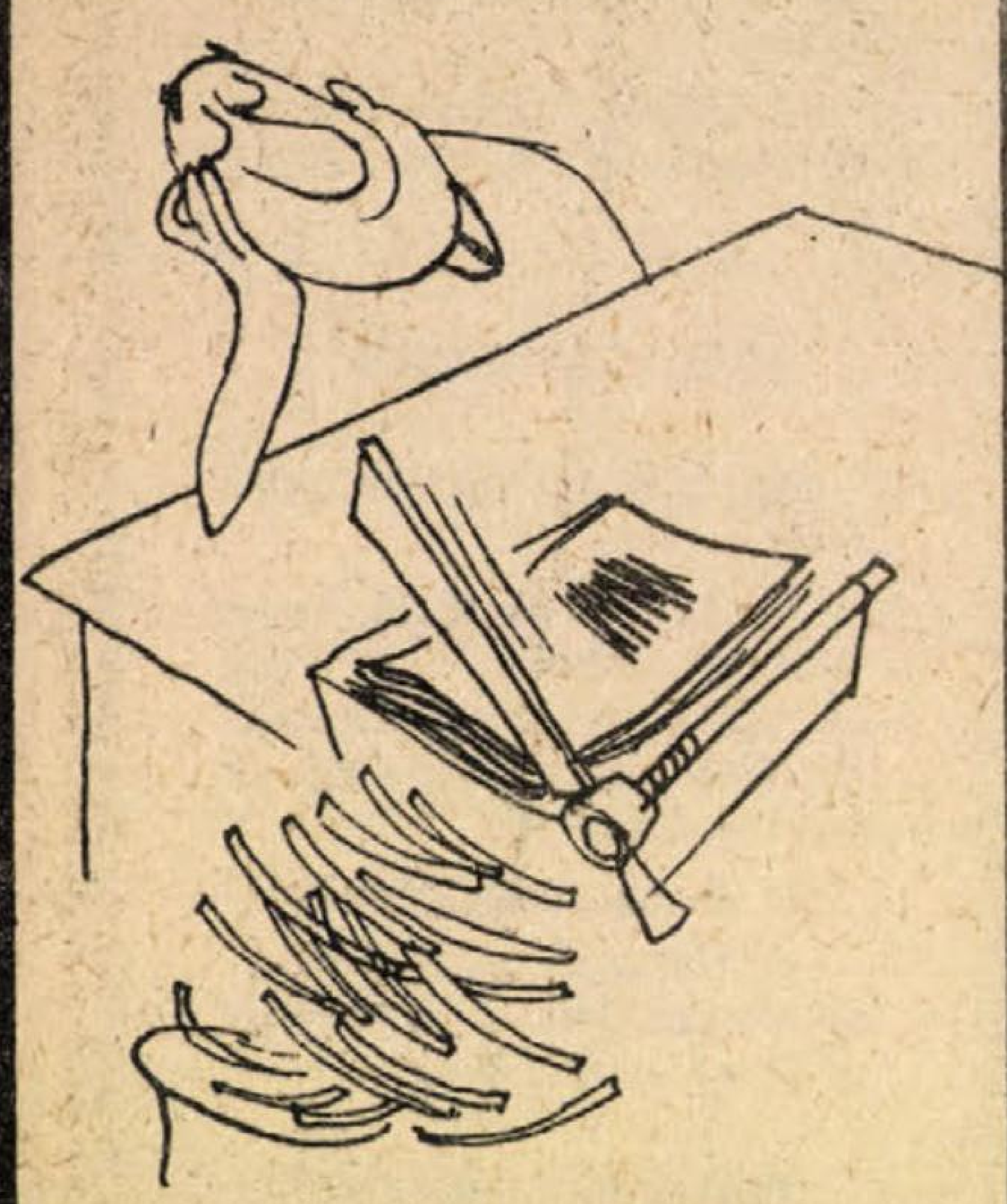
EGY LABORATÓRIUMBAN

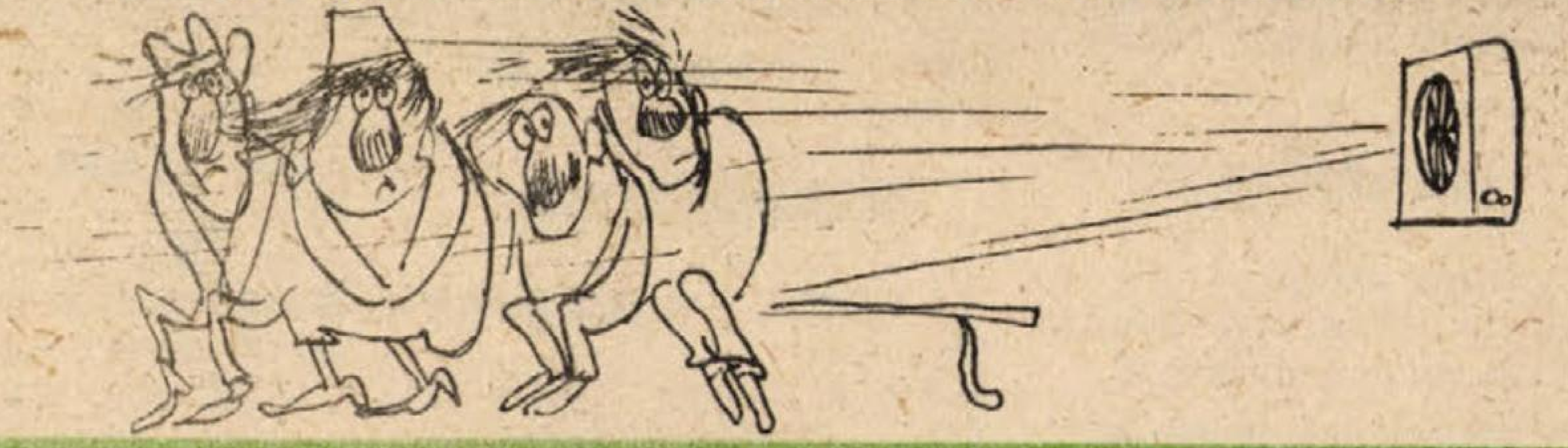
– Professzor úr, sikerült felfedeznünk egy rendkívül pusztitó bacillust, és szeretnénk önről elnevezni . . .

(„Punch”, London)

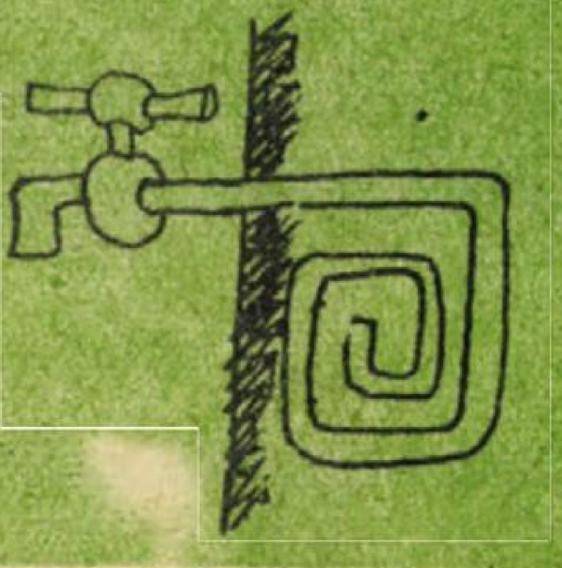
találmányok

AKTASZELETELŐ GÉP

VÁRÓTERMEK RÉSZÉRE MESTERSÉGES HUZATCSINÁLÓ

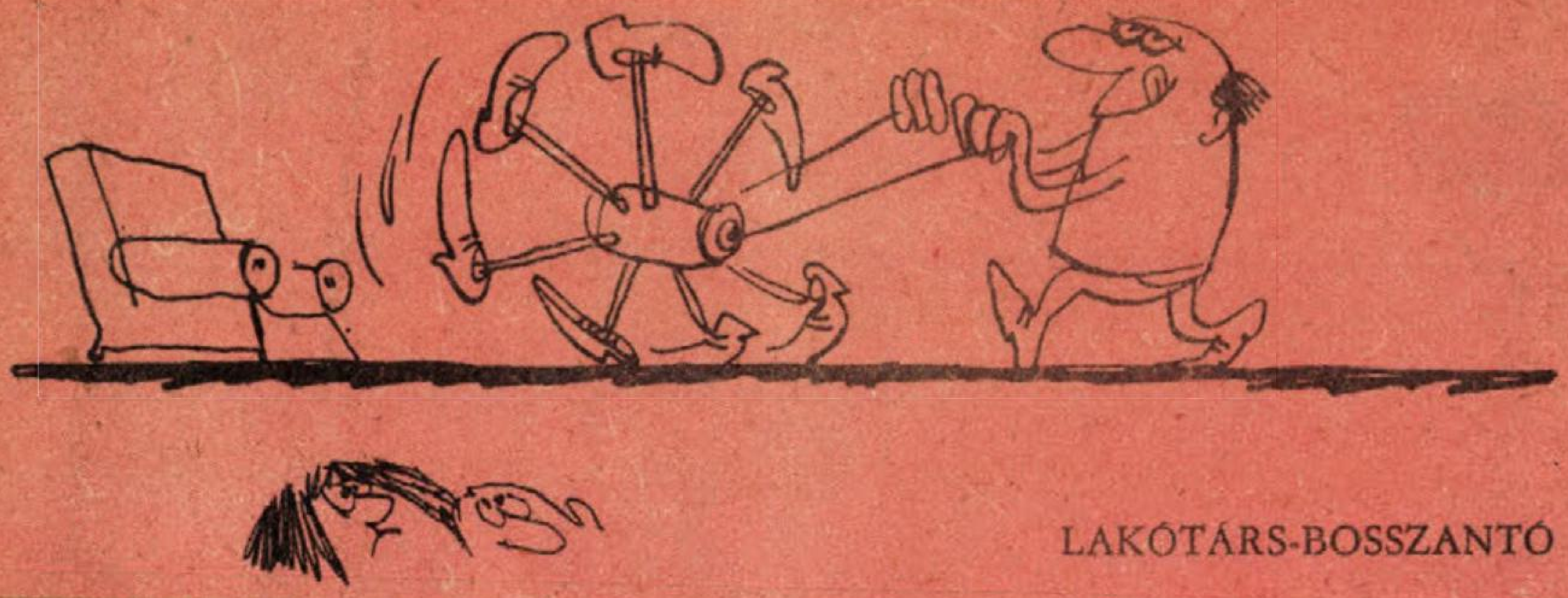

ABSZOLÚT CSÖPÖGÉSMENTES CSAP

Nincs bekötve a hálózatba, ezért nem csöpöghet.

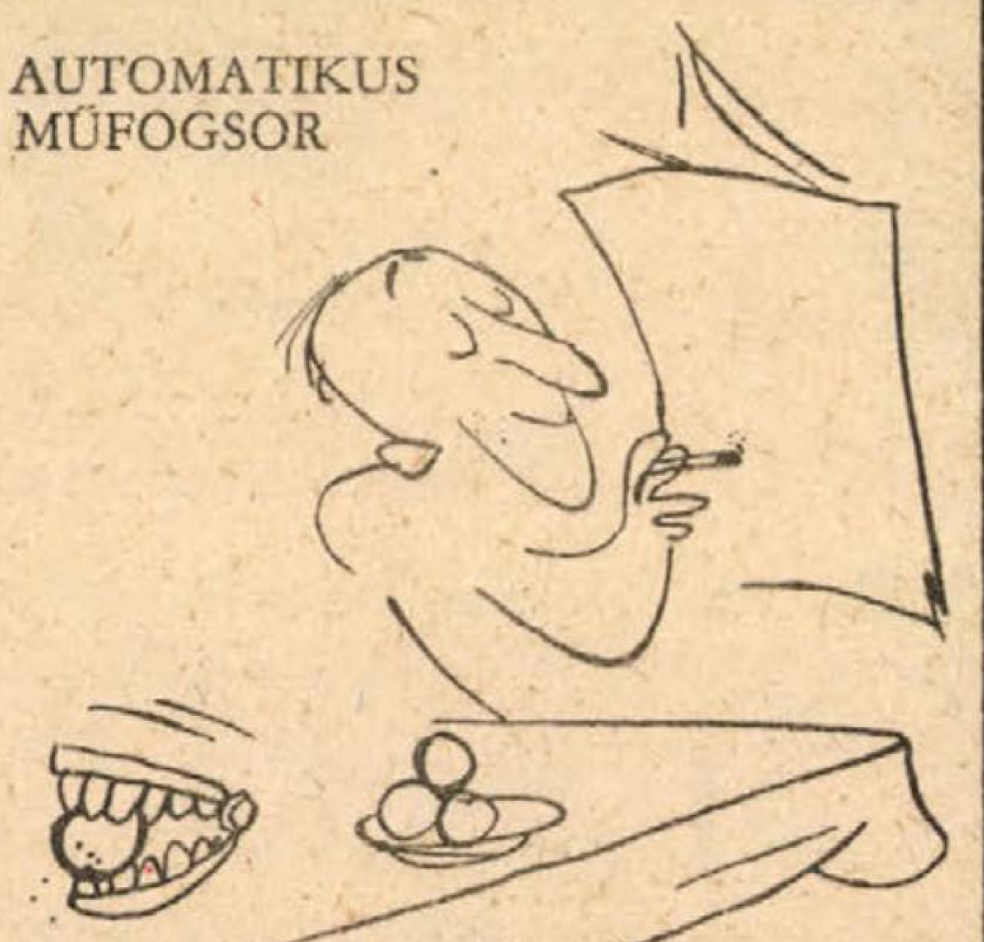
LÁMPA CIPŐPUCOLÁSHOZ

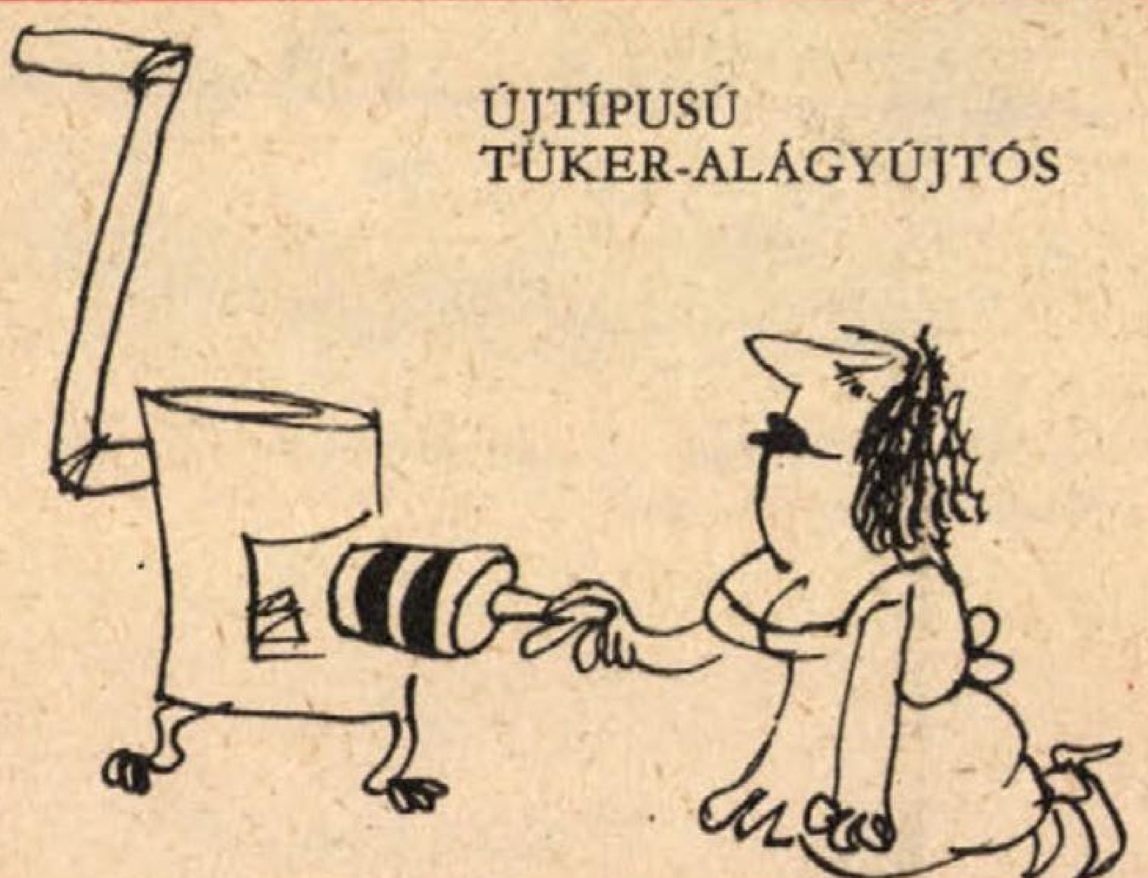
LAKÓTÁRS-BOSSZANTÓ

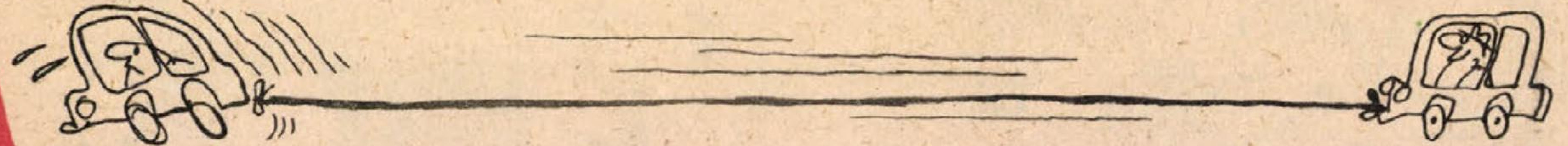
ÜVEGROST RUHA

AUTOMATIKUS MŰFOGSOR

ÚJTÍPUSÚ TÜKER-ALÁGYÚJTÓS

GUMI-VONTATÓKÖTÉL

Sajdik Ferenc rajzai

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 — 67.0130 — Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504